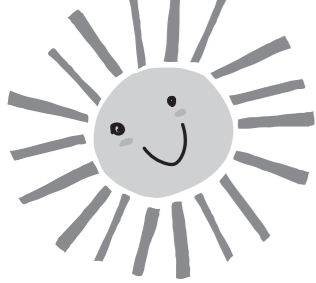

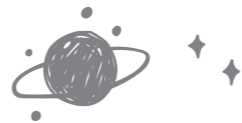
การศึกษาค้นคว้า
โอกาส พื้นที่ชีวิต
ของเด็กและเยาวชน
ราชบุรี

ดำเนินา

“โครงการพัฒนาการเรียนรู้และพัฒนาคุณภาพชีวิต เพื่อสร้างความเสมอภาคทางการศึกษาเด็กนอกระบบจังหวัดราชบุรี “โมเดลพื้นที่ชีวิตเด็กนอกระบบราชบุรี”เป็นส่วนหนึ่งของการทำงานที่เชื่อมโยงกับปัญหาที่เกิดขึ้นจริงกับเด็กและเยาวชนในจังหวัดราชบุรี ซึ่งในปัจจุบันนี้ปัญหาของเด็กและเยาวชนค่อนข้างมีความซับซ้อน เป็นการทำงานที่ต้องพบเจอกับเด็กเยาวชนที่กำลังเผชิญกับปัญหาในหลากหลายรูปแบบ เช่น ปัญหาความยากจน ครอบครัวแห่วงกลาง การเสี่ยงต่อการติดยาเสพติด ความรุนแรงในครอบครัว การพนัน หรือการหมดแรงปรารถนา หมดแรงบันดาลใจในการศึกษาจนหลุดออกจากระบบในที่สุดเป็นต้น ในโครงการนี้คณะทำงานมีความพยายามในการค้นหาเด็กและเยาวชนที่หลุดออกจากระบบการศึกษาที่ไม่สามารถกลับเข้าสู่ระบบการศึกษาแบบปกติได้ ซึ่งพบว่ามีเด็กเยาวชนจำนวนคน 400 คน ใน 5 อำเภอซึ่งประกอบด้วย อำเภอเมือง อำเภอบ้านโป่ง อำเภอจอมบึง อำเภอบ้านคา และอำเภอสวนผึ้ง ซึ่งคณะทำงานในระดับตำบลมีความพยายามในการสร้างเป้าหมายร่วมในการทำงานเพื่อให้เด็กเยาวชนกลุ่มเป้าหมายเกิดการวางแผนชีวิตของตนเองได้ ค้นหาชีวิตของตนเองเจอและสามารถออกแบบชีวิตได้อย่างสอดคล้องและเหมาะสมกับชีวิตและบริบทของพื้นที่

ด้วยความร่วมมือร่วมใจกันของกลุ่มจิตอาสาและอาสาสมัครใน 5 อำเภอที่ร่วมกันออกแบบเครื่องมือในการเข้าถึงตัวเด็ก และดำเนินงานผ่านกระบวนการทำงานอย่างเป็นขั้นเป็นตอนตั้งแต่เก็บข้อมูล ตรวจสอบ วิเคราะห์และกระบวนการในการสร้างตัวตนใหม่ให้กับกลุ่มเป้าหมายเพื่อให้เขาตระหนักถึงสิทธิการศึกษา โอกาสและคุณค่าพื้นฐานของความเป็นจริงที่เขาเผชิญอยู่ ทั้งได้รับการสนับสนุนโดยกองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษาเชื่อมโยงกับบริษัทแสนสิริ ในการมอบโอกาสเปิดเส้นทางฝันและสร้างพื้นที่ชีวิตให้กับเด็กเยาวชนนอกระบบในจังหวัดราชบุรี ผ่านทุนสนับสนุนด้านการ

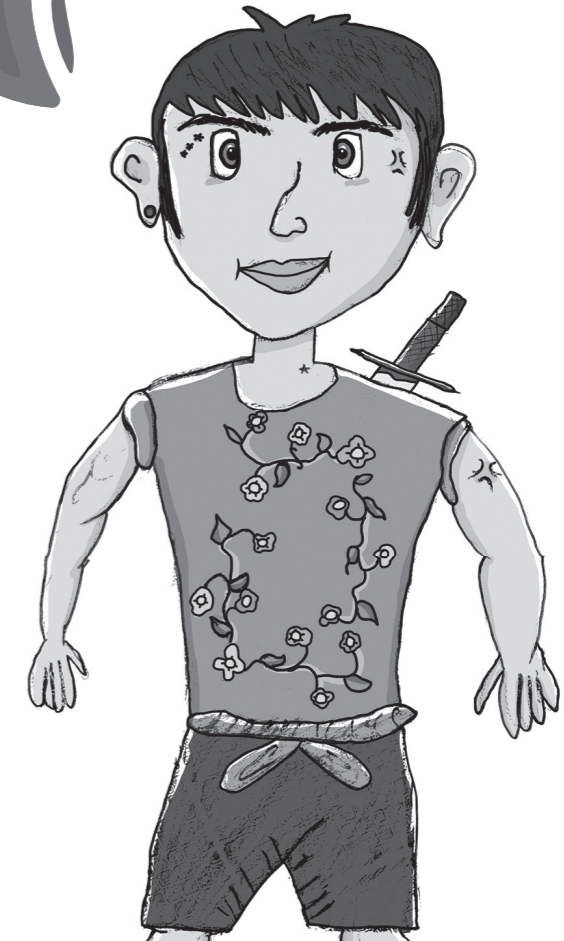
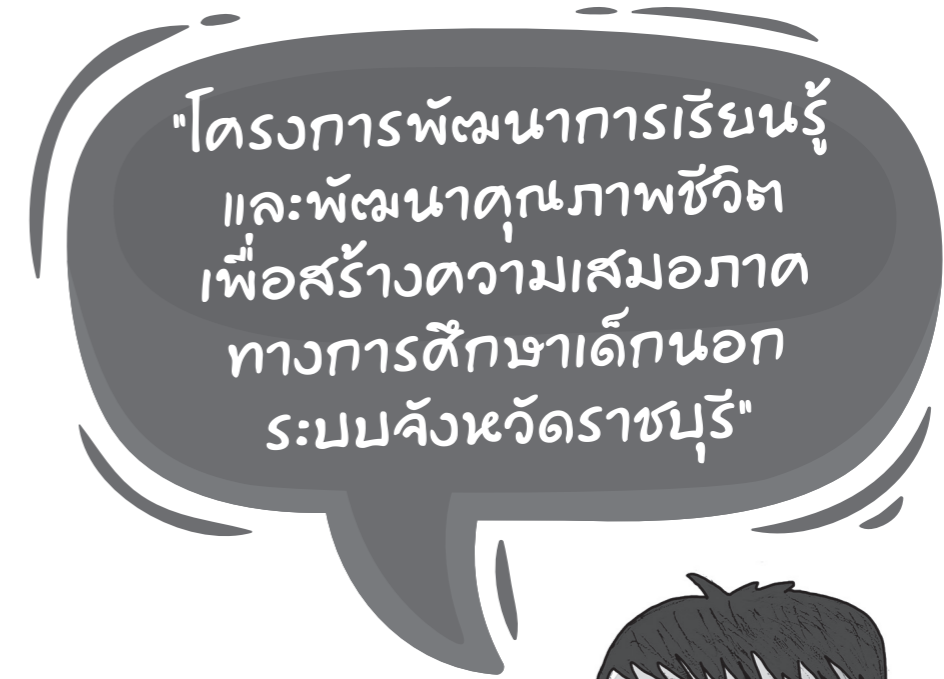
ศึกษาและพัฒนาคุณภาพชีวิต เปิดพื้นที่สร้างสรรค์ในการออกแบบชีวิตและแก้ปัญหาและการร่วมกันออกแบบรูปแบบการศึกษาที่หลากหลาย ทั้งในรูปแบบของ 1 โรงเรียน 3 รูปแบบ และศูนย์การเรียนรู้ตามมาตรา 12 เพื่อสร้างหลักสูตรการเรียนการสอนที่สอดคล้องและตอบโจทย์ชีวิตของกลุ่มเด็กเยาวชนรวมทั้งกระบวนการเรียนรู้ที่ส่งเสริมด้านทักษะชีวิต ทักษะวิชาการและทักษะวิชาชีพ เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายสามารถเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้ เป็นพื้นที่ชีวิตสามารถออกแบบในหลายมิติ ทั้งในด้านของสภาพแวดล้อม ด้านร่างกาย ด้านใจ ด้านสังคม และด้านที่ส่งเสริมชีวิตและอาชีพตามแรงปรารถนา โดยมีรูปแบบการพัฒนาเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มอาชีพตามความสมัครใจ ส่งเสริมให้เกิดรูปแบบการศึกษาที่ยืดหยุ่นและตอบโจทย์ชีวิตของเด็กเยาวชนทุกคน ทำให้เห็นว่าการค้นหาตนเอง สร้างแรงบันดาลใจใหม่รวมทั้งการออกแบบชีวิตของตนเองเป็นกระบวนการในการค้นหาเด็กสู่กระบวนการเรียนรู้ที่ตอบโจทย์การสร้างแผนชีวิต และเส้นทางสัมมาชีพ การจัดการตนเองที่สอดคล้องและเหมาะสม บนฐานคิด “ความแตกต่างที่เต็มเต็ม” ที่เอื้ออำนวยให้เด็กทุกคนมีความฝัน และสามารถกำหนดตามเส้นทางชีวิตของตนเองได้ ผ่านกลไกในการโอบอุ้มคุ้มครองเด็กในระดับพื้นที่

ดร.เนตรดาว ยั่งยืน
ผู้ประสานงานโครงการฯ

สารบัญ

โครงการพัฒนาการเรียนรู้และพัฒนาคุณภาพชีวิต เพื่อสร้างความเสมอภาคทางการศึกษา เด็กนอกระบบจังหวัดราชบุรี	6
พื้นที่ชีวิตของเด็กและเยาวชนราชบุรี	18
ภาพกิจกรรม	78

โมเดลพื้นที่ชีวิตเด็กนอกระบบราชบุรี

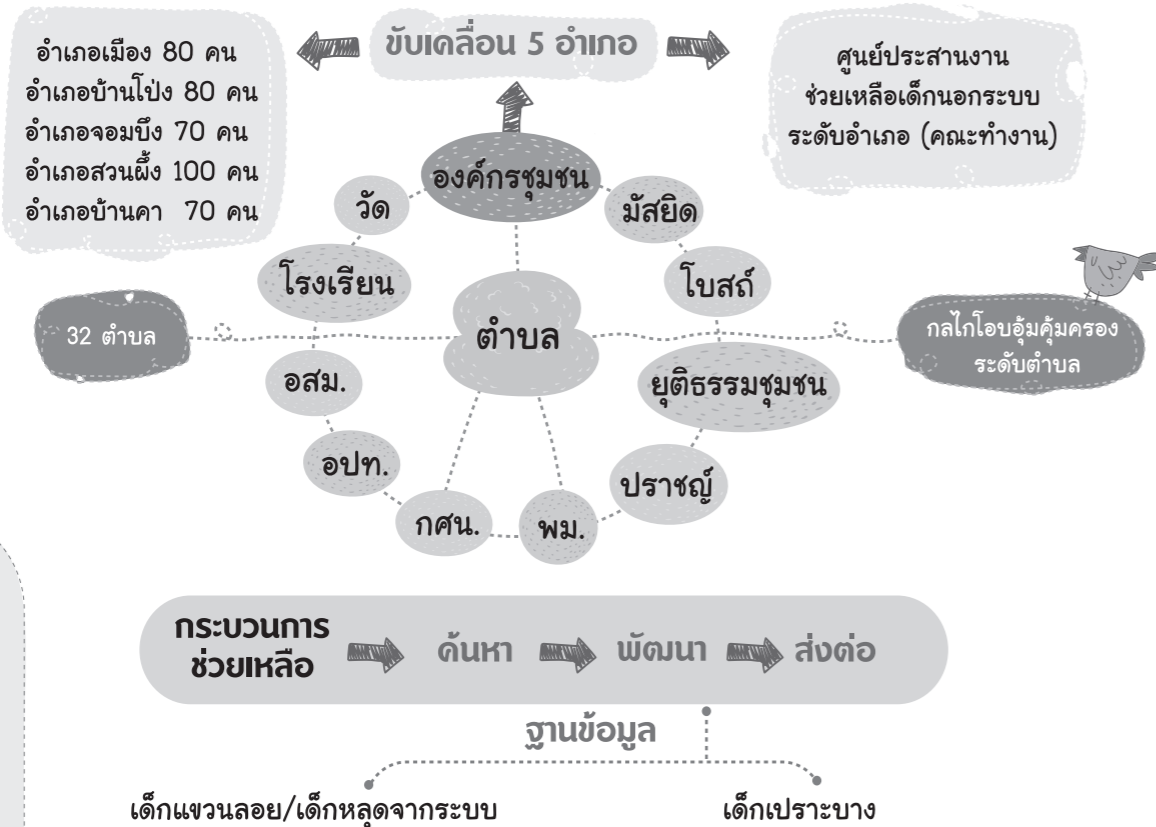
รูปแบบการพัฒนาคูณภาพชีวิต เด็กนอกระบบการศึกษา "พื้นที่ชีวิต"

เป้าหมาย : การช่วยเหลือเด็กนอกระบบการศึกษาให้ได้รับการศึกษาพัฒนาการเรียนรู้
เพื่อสร้างความเสมอภาคทางการศึกษา และพัฒนาคูณภาพชีวิต

กระบวนการขับเคลื่อนเด็กนอกระบบจังหวัดราชบุรี

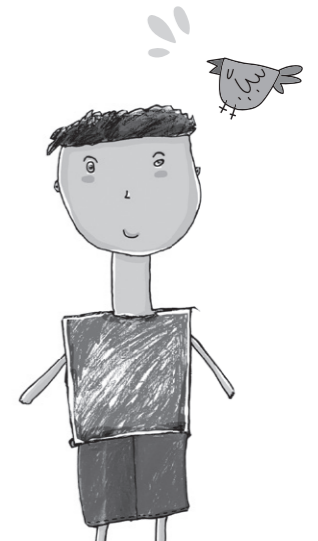

ปีที่ 1 •
32 ตำบล
เด็ก 400 คน

ปีที่ 2 •
40 ตำบล
เด็ก 400 คน

"โครงการพัฒนาการเรียนรู้เพื่อสร้างเสมอภาค ทางการศึกษา และพัฒนาคูณภาพชีวิต เด็กนอกระบบจังหวัดราชบุรี"

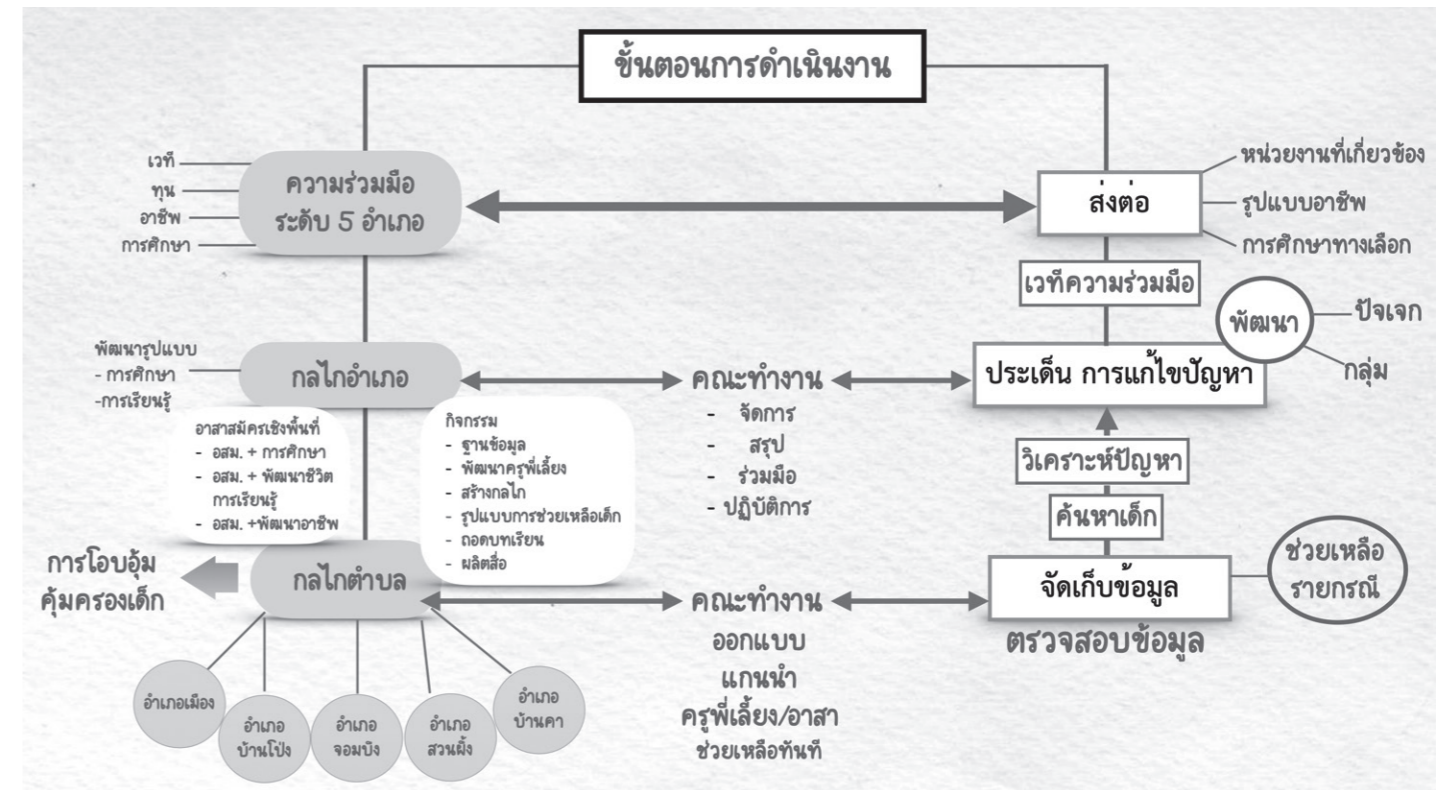
มีวัตถุประสงค์และแผนการดำเนินงานเพื่อสร้างกระบวนการช่วยเหลือเด็กนอกระบบผ่านการค้นหา พัฒนา และส่งต่อ ภายใต้กลไกการเฝ้าระวังคุ้มครองเด็กและเยาวชนนอกระบบในระดับตำบล โดยในปีที่หนึ่ง เน้นพัฒนาช่วยเหลือเด็กนอกระบบใน 2 กลุ่มเป้าหมายประกอบด้วย เด็กที่หลุดจากระบบ และเด็กเปราะบาง ถึงหมายถึงกลุ่มเด็กบกพร่องพิการด้านร่างกายและจิตใจ กลุ่มเด็กติดสารเสพติด, กลุ่มเด็กบนท้องถนน และกลุ่มแม่วัยใส เด็กในกระบวนการยุติธรรม โดยมีกระบวนการขับเคลื่อนงานใน 5 อำเภอ 32 ตำบล ประกอบด้วยอำเภอเมือง อำเภอบ้านโป่ง อำเภอสวนผึ้ง อำเภอบ้านคา และอำเภอจอมบึง จำนวนเด็กและเยาวชนนอกระบบการศึกษา 400 คน โดยได้มีการแต่งตั้งคณะทำงานในระดับอำเภอขึ้น เพื่อร่วมกันขับเคลื่อนงานด้านพัฒนาคูณภาพชีวิตเด็กนอกระบบในระดับพื้นที่ เน้นกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์จากการค้นหาเยาวชนในพื้นที่ และเทคนิควิธีการทำงานกับเยาวชนที่เข้าถึงความต้องการเชิงลึกและบูรณาการของเครือข่าย เพื่อให้เกิดความตระหนักรู้และลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา

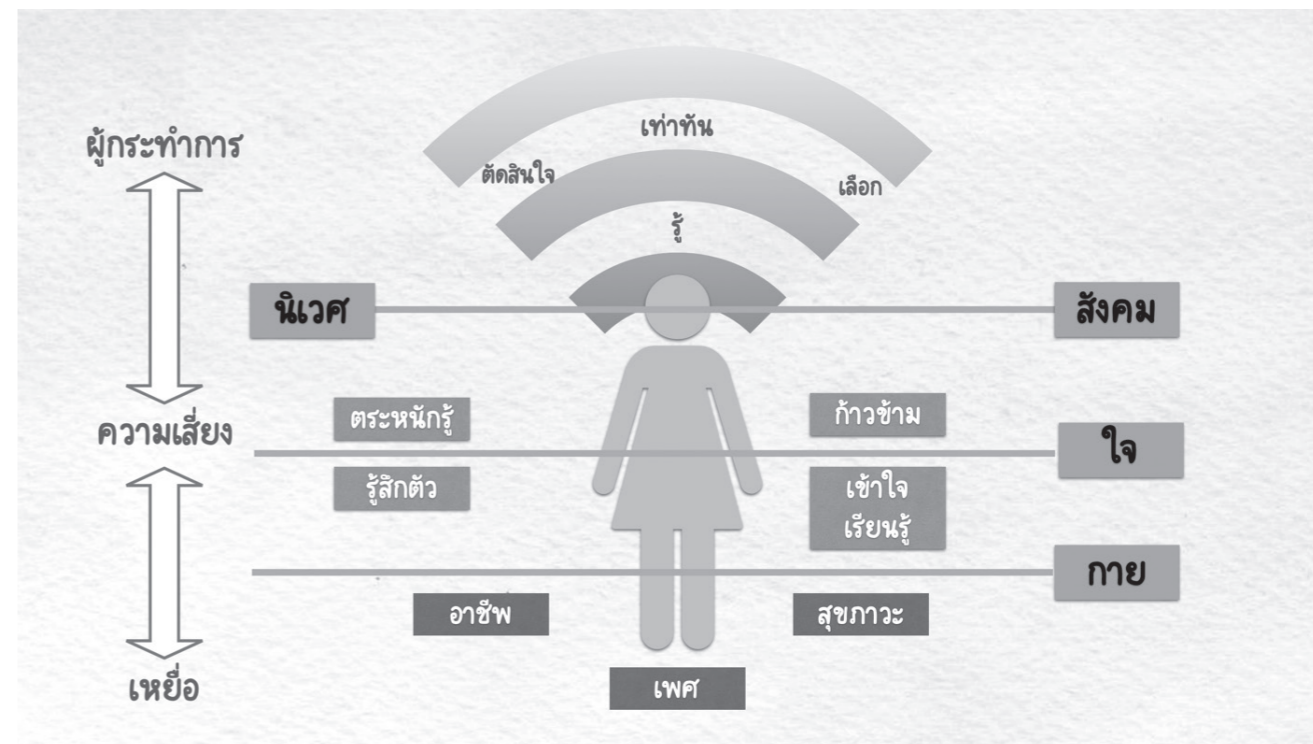

ทั้งนี้มีรูปแบบการทำงานขับเคลื่อนเพื่อแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาและคุณภาพชีวิตโดยใช้พื้นที่เป็นฐาน ผ่านเครือข่ายการทำงานในระดับหมู่บ้าน ตำบล และอำเภอ โดยประสานความร่วมมือทั้งภาครัฐและเอกชน ภายใต้แนวคิด “ความแตกต่างที่เติมเต็ม” เพื่อสร้างคุณค่า โอกาสและสิทธิพื้นฐานอันพึงมีพึงได้อย่างเท่าเทียมสำหรับเด็กทุกคนในจังหวัดราชบุรี และสร้างรูปแบบการช่วยเหลือเพื่อเป็นทางเลือกในการกลับคืนสู่ระบบการศึกษาหรือการประกอบสัมมาชีพ เกิดพื้นที่เรียนรู้และพื้นที่ปลอดภัยในชุมชน เกิดการเรียนรู้ที่สร้างการเปลี่ยนแปลงให้แก่เด็กเยาวชน ครอบครัวและชุมชนภายใต้ต้นเวิศวัฒนธรรมและสังคมที่แตกต่างหลากหลาย จนกลายเป็นพลเมืองตื่นรู้และเป็นเยาวชนแกนนำต้นแบบที่สามารถจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบทพื้นที่ชีวิตของแต่ละคนได้อย่างเหมาะสม

ในการดำเนินงานที่ผ่านมา ทางคณะทำงานได้ดำเนินงานโดยใช้พื้นที่เป็นตัวตั้ง ซึ่งมี 4 องค์ประกอบหลัก คือ ประการที่หนึ่ง แนวคิดการทำงาน “ความแตกต่างที่เติมเต็ม” ภายใต้ความหลากหลายและความซับซ้อนของปัญหาทำให้เกิดวิธีคิดต่อการวิเคราะห์ปัญหาที่มี “ความแตกต่าง” ซึ่งเป็นไปตามสถานการณ์และบริบท เน้นการขับเคลื่อนงานเพื่อ “เติมเต็ม” ทั้งด้านการยอมรับการมีอยู่ของปัญหาเด็กและเยาวชนในระดับพื้นที่ เปิดเผยขนาดของปัญหาและระดับของปัญหา เชื่อมโยงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้ที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ต้นทุนทางสังคมในระดับพื้นที่ สร้างนวัตกรรมรูปแบบการช่วยเหลือ พัฒนา ส่งต่อ และส่งเสริมการเรียนรู้ การศึกษา การสร้างทางเลือกใหม่ให้กับชีวิต

สิ่งที่เป็นปฏิบัติการดังกล่าวเป็นการ “ก้าวข้าม” ข้อจำกัด เพื่อนำไปสู่กระบวนการเรียนรู้ และการแก้ไขปัญหา ก้าวข้ามความคิดแบบขั้วตรงข้าม สู่ความคิดบนฐานความแตกต่าง ที่ผู้เกี่ยวข้องทุกคนมีส่วนร่วมในการช่วยเติมเต็ม ทั้งมิติสิ่งแวดล้อม มิติองค์ความรู้ มิติเศรษฐกิจ มิติสังคมและพหุวัฒนธรรม มิติสุขภาพ มิติการศึกษา บนฐาน “แนวคิดความแตกต่างที่เติมเต็ม” ผ่านกิจกรรมการประชุมเพื่อชี้แจงความเข้าใจกับคณะทำงานระดับอำเภอ ทั้ง 5 อำเภอ ประกอบด้วยอำเภอเมือง อำเภอบ้านโป่ง อำเภอบ้านคา อำเภอสวนผึ้งและอำเภอจอมบึง เป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อแลกเปลี่ยนสถานการณ์ปัญหาของเด็กเยาวชนนอกระบบการศึกษาในพื้นที่ ร่วมกันรวบรวมรายชื่อ แจ้งพิกัด ประเด็นปัญหาที่เยาวชนกำลังเผชิญอยู่ และออกแบบรูปแบบการช่วยเหลือตามความเหมาะสมของเยาวชนแต่ละพื้นที่ นอกจากนี้ได้มีการลงพื้นที่ในระดับหมู่บ้าน ตำบลเพื่อชี้แจงสร้างความเข้าใจกับเด็กเยาวชนและครอบครัวกลุ่มเป้าหมายเป็นรายกรณี และเก็บข้อมูล สัมภาษณ์เพื่อออกแบบรูปแบบการพัฒนาศักยภาพและวางแผนชีวิตร่วมกันระหว่างเด็กเยาวชนและครอบครัว โดยมีทีมประสานแกนอำเภอเป็นผู้ให้การสนับสนุนและให้คำปรึกษา นอกจากนี้ได้มีการจัดเวทีการพัฒนาคู่มือกระบวนการพัฒนาและป้องกันปัญหาเด็กนอกระบบการศึกษา ร่วมกับภาคีเครือข่ายคนทำงานด้านเด็กเยาวชนนอกระบบ เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ กระบวนการทำงาน การออกแบบรูปแบบการช่วยเหลือ กิจกรรมสร้างสรรค์ รูปแบบการพัฒนาศักยภาพตามความเหมาะสมของเด็กเยาวชนในแต่ละกลุ่มประเด็นปัญหา รวบรวมเป็นองค์ความรู้เฉพาะด้านที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการทำงานด้านเด็กเยาวชนนอกระบบในจังหวัดราชบุรีได้อย่างหลากหลายและเป็นรูปธรรม ทั้งนี้ยังได้มีการประชุมเพื่อพัฒนาการศึกษาทางเลือก 1 โรงเรียน 3 รูปแบบ ให้แก่คณะทำงานทีมแกนประสานในระดับอำเภอทั้ง 5 อำเภอ และโรงเรียนในจังหวัดราชบุรีที่มีความสนใจในรูปแบบการเรียนการสอนแบบ 1 โรงเรียน 3 รูปแบบเข้าร่วม เพื่อเป็นอีกหนึ่งช่องทางในการส่งต่อเด็กเยาวชนนอกระบบการศึกษาที่มีความต้องการกลับคืนสู่ระบบการศึกษา ได้มีโอกาสในการคืนสู่ระบบการศึกษาอีกครั้ง ซึ่งถือเป็นช่องทางที่สอดคล้องและเหมาะสมสำหรับสภาพปัญหาและบริบทของเด็ก เยาวชนนอกระบบ

นอกจากนี้ได้มีการมอบทุนการศึกษาและพัฒนาอาชีพให้แก่เด็กเยาวชนที่เข้าร่วมโครงการจำนวน 400 คน ใน 5 อำเภอ เพื่อนำไปเป็นทุนในการคืนสู่ระบบการศึกษาไม่ว่าจะเรียนในโรงเรียน หรือศึกษาต่อออกนอกระบบ (กศน.) และศึกษาต่อในรูปแบบของศูนย์การเรียนรู้ ทั้งนี้เด็กเยาวชนส่วนใหญ่ นำทุนไปใช้ในการตั้งต้นประกอบอาชีพตามความสนใจภายใต้ข้อจำกัดของตนเอง นำไปสู่การสร้างพื้นที่ในการเสริมสร้างคุณภาพชีวิต และเป็นต้นแบบให้กับเด็กเยาวชนนอกระบบในพื้นที่ได้เห็นรูปธรรมในการสร้างการเปลี่ยนแปลงเพื่อตนเองภายใต้การสนับสนุนทุนของโครงการ เด็กเยาวชนที่อยู่นอกระบบการศึกษา บางคนประกอบอาชีพเลี้ยงดูตนเองและครอบครัว บางส่วนยังไร้สถานะทางบุคคล และเป็นแรงงานเคลื่อนย้าย บ้างเผชิญกับปัญหาสุขภาพจิต และมีความบกพร่องทางด้านร่างกาย (พิการ) เด็กเยาวชนเหล่านี้ได้ทำแผนประกอบฝันของตนเอง ภายใต้งบประมาณที่ทางโครงการได้ตั้งไว้อย่างตั้งใจ นอกจากนี้คณะทำงานได้วางแผนการพัฒนาศักยภาพคนทำงานด้านเด็กเปราะบางเพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหาแบบองค์รวมรอบด้าน (กาย ใจ สังคม ปัญญา)

ภายใต้ประเด็นปัญหาที่รายล้อมรอบตัวเด็กเยาวชนกว่า 11 ประเด็นปัญหา เช่น ความบกพร่อง พิการทางด้านร่างกาย ปัญหาจิตเวช การเรียนรู้ช้า ปัญหาสัญชาติไร้สถานะ ปัญหาแรงงานเคลื่อนย้าย ยากจน ท้องไม่พร้อม เด็กตกหล่นไม่จบชั้นประถมศึกษา เด็กมีปัญหาการปรับตัวเข้ากับสังคม เด็กเยาวชน ที่หลุดออกจากระบบการศึกษาและความรุนแรงในครอบครัว สิ่งสำคัญคือกระบวนการในการค้นหาตัวตน และสร้างคุณค่ารวมถึงการคิดฝันถึงอนาคตของตนเองผ่านแผนประกอบฝัน ซึ่งสามารถแบ่งออกได้ จำนวน 11 ประเภทด้วยกัน เช่นการค้าขายออนไลน์ เกษตรกรรม อาชีพช่าง งานฝีมือ การเลี้ยงสัตว์ งานรับจ้างและการกลับคืนสู่ระบบการศึกษาทั้งในรูปแบบของโรงเรียนภาคบังคับและการศึกษาตามอัธยาศัย การแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องกระบวนการในการพัฒนาศักยภาพของกลุ่มเป้าหมาย ในประเด็นที่

สำคัญ 3 ประเด็นคือการศึกษา อาชีพ และสวัสดิการ การเสนอแนะเครื่องมือในการทำงานเพิ่มเติมสำหรับ ที่เลี้ยงคนทำงานตำบลอำเภอในพื้นที่ ไม่ว่าจะมีความรู้ด้านจิตวิทยาเด็กเปราะบาง กระบวนการ เยียวยาบาดแผลทางใจ การคุ้มครองเด็ก การออกแบบการทำงานประเด็นเด็กเยาวชนเปราะบาง การสร้างนวัตกรรม การพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการแก้ไขปัญหาเด็กเยาวชนเชิงประเด็น เพื่อสร้าง กระบวนการในการแก้ไขปัญหาในพื้นที่ได้อย่างต่อเนื่องและเป็นรูปธรรมโดยคนในพื้นที่เป็นเจ้าของปัญหา เพื่อลูกหลานของชุมชนได้รับการโอบอุ้มคุ้มครองอย่างเป็นระบบและไร้รอยต่อ

ผลจากการดำเนินโครงการฯ ทำให้เกิดกลไกคณะทำงานขับเคลื่อนเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต เด็กนอกระบบระดับพื้นที่ เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์จากการค้นหาเยาวชนในพื้นที่ และ เทคนิควิธีการทำงานกับเยาวชนที่เข้าถึงความต้องการเชิงลึกและบูรณาการของเครือข่าย ทำให้เกิดความ ตระหนักและลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา และเกิดแนวทางในการบูรณาการการทำงานกับหน่วยงาน รับผิดชอบและองค์กรภาคีเครือข่ายดำเนินการอยู่ โดยเป็นการเติมเต็มการทำงานให้สมบูรณ์เพิ่มขึ้น เกิดการแลกเปลี่ยนพูดคุยกันอย่างลุ่มลึก และกระบวนการปฏิสัมพันธ์เชิงบวกเพื่อสร้างความเข้าใจ เข้าถึงความต้องการ และสร้างกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างเด็กเยาวชน ครอบครัว และชุมชน ในการสร้างพื้นที่เรียนรู้ พัฒนาทักษะชีวิตแบบมีส่วนร่วมตามความต้องการของเด็กนอกระบบ และการ วางเป้าหมายชีวิต ตามความต้องการของเด็กและเยาวชนจนสามารถเปลี่ยนแปลงตนเองได้ชัดเจน จนเกิดความเสมอภาคและเท่าเทียมทางคุณภาพชีวิตและการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบอย่างเป็น รูปธรรม

ความฝัน
มีร้านเบเกอรี่
เป็นของตัวเอง

ทำอะไรอยู่
อยู่บ้านทำงานบ้าน
เลี้ยงลูก

ข้อดี
มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่
ที่ได้รับมอบหมาย
รับฟังผู้อื่น
มีน้ำใจ
มีความมุ่งมั่น

สิ่งที่อยากทำ
อยากมีอาชีพที่มั่นคง
มีร้านเบเกอรี่
ศึกษาด้านที่
ตัวเองสนใจ
เลี้ยงดูครอบครัว

ข้อเสีย
จิตใจลึ้งเล่ง่าย
ไม่มีความมั่นใจ

ข้อดี
ช่วยเหลือคน
มีความอดทน
ตรงต่อเวลา
ขยัน

ความฝัน
อยากเป็นวิศวกร
มีบ้าน มีรถ

ข้อเสีย
นอนดึก ชอบเที่ยว

สิ่งที่อยากทำ
ทำงานเก็บเงิน
เรียนต่อช่างก่อสร้าง
ผู้รับเหมา/วิศวกร

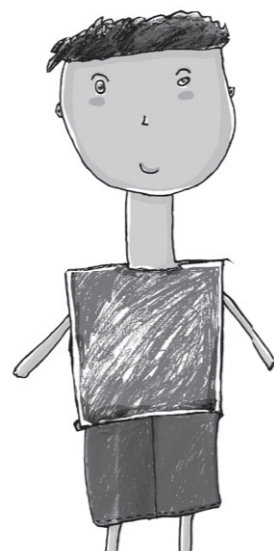
ทำอะไรอยู่
อยู่บ้าน
ปลูกผัก
ช่วยแม่
เที่ยวหาเพื่อนบ้าง

พื้นที่ชีวิต
ของเด็กและเยาวชน
ราชบุรี

นางสาวสิริมา จิตรดำ (ทุน)
อายุ 24 ปี

“การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับใช้ในการ
ปรับฐานเงินเดือน การประกอบอาชีพที่มั่นคงได้
ต่อไปในอนาคต และมุ่งหวังว่าอยากให้ครอบครัว
มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น”

อาชีพที่ใฝ่ฝันคือต้องการเป็นนายตัวเอง และ
จุดมุ่งหมายในอาชีพ คือ การเข้ารับราชการ หรือ อาชีพ
ที่มั่นคง ทุนสำหรับพัฒนาความรู้ พัฒนาทักษะ พัฒนา
อาชีพ และเข้ารับการศึกษา (6,000 บาท) นำมาใช้ในการ
เปิดร้านขายลูกชิ้นทอด และน้ำแข็งไส บริเวณหน้าบ้าน (กำไรเฉลี่ย
สำหรับการขายของ 800 บาท/วัน) ความมุ่งหวังคือ การทำให้ครอบครัวมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และทำให้
คนในครอบครัวมีความสุข

ความสำเร็จ / ความภูมิใจที่เกิดขึ้นกับตนเอง

- ประกอบอาชีพให้คุณแม่ สามารถทำให้แม่มีรายได้จากการขายของ
- การมีบ้าน มีรถยนต์เป็นของตนเอง
- สามารถดูแลครอบครัวได้ ด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง

นางสาวกุลธิดา ซุนพิทักษ์ (อ่อม)
อายุ 22 ปี

“จุดมุ่งหมายสูงสุดของชีวิตคือการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น”

ปัจจุบันอ่อมเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวอาศัยอยู่ที่บ้านกับลูกสาว 2 คน ก่อนหน้าที่จะได้รับทุนเพื่อมาพัฒนาอาชีพ แต่ละวันไม่มีรายได้เพื่อที่จะมาเลี้ยงดูครอบครัว ไม่มีงานทำ ไม่มีอาชีพ เงินที่ได้มาจากเบี้ยเลี้ยงบุตรของรัฐบาลซึ่งไม่เพียงพอ บางวันออกไปรับจ้างขับรถรับ-ส่งลูกของญาติ ได้เงินมาวันละ 50 บาท มีรับจ้างทั่วไปบ้าง บางครั้ง แต่เงินก็ไม่สามารถนำมาจุนเจือครอบครัวได้เพียงพอต่อวัน และได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนบ้านที่คอยซื้อข้าว ซื้อสิ่งของจำเป็นมาให้

ความมุ่งหวังที่อยากให้เกิดขึ้น คือการมีเงินเลี้ยงชีพ สามารถส่งลูกเรียนหนังสือได้ และสามารถกลับมาเรียนต่อได้ทุนสำหรับพัฒนาความรู้ พัฒนาทักษะ พัฒนาอาชีพ และเข้ารับการศึกษ (6,000 บาท) นำมาลงทุนขายขนมป๊อป โดยมีแรงบันดาลใจที่สำคัญคือลูกและการต้องการรายได้เพื่อมาเลี้ยงดูครอบครัว

สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการรับทุนสำหรับการพัฒนาตนเอง การบริหารเงินในการใช้จ่ายในแต่ละเดือน

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในตนเองการมีรายได้ที่สามารถมาใช้จ่ายในครัวเรือนได้

ความสำเร็จ / ความภูมิใจที่เกิดขึ้นกับตนเอง ภาคภูมิใจที่ตนเองสามารถหารายได้จากการขายขนมป๊อปเพื่อเลี้ยงดูตัวเองและลูกโดยไม่ต้องเป็นภาระของครอบครัว

นางสาวปนัดดา มุงวัตช่วง (NPR)
อายุ 21 ปี

“ความภาคภูมิใจคือสามารถหาเงินได้ด้วยตนเอง และการมีรายได้ในทุกวัน”

เมื่อจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แพร่ได้ศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี แต่ไม่สามารถศึกษาต่อได้ เนื่องจากอยู่ในช่วงการแพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 อีกทั้งระยะทางที่ห่างไกลจากบ้าน ต้องขับรถไปกลับทุกวัน ไม่สามารถอยู่หอพักได้ และมีค่าใช้จ่ายต่อวันที่สูงมาก ทำให้เกิดการเบื่อหน่าย จึงลาออกจากมหาวิทยาลัย ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บ้านกับคุณพ่อ พี่ชาย และคุณปู่ หลังจากลาออกจากมหาวิทยาลัยได้มาช่วยคุณปู่ทำไร่อ้อย ได้ค่าจ้างบ้างในบางครั้ง หลังจากที่ได้รับทุนสำหรับพัฒนาอาชีพ ได้นำเงินไปลงทุนในการขายอาหารตามสั่งที่หน้าบ้านคุณปู่

แรงบันดาลใจในการสร้างอาชีพ เนื่องจากคุณย่าเคยประกอบอาชีพขายอาหารตามสั่งอยู่แล้ว จึงนำมาลงทุนและต่อยอดจากอาชีพที่คุณย่าได้สร้างไว้

สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการรับทุนสำหรับการพัฒนาตนเอง คือรู้จักการคำนวณต้นทุน กำไรและการรู้จักสังเกตพฤติกรรมผู้บริโภคของลูกค้า

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในตนเอง การที่ได้ขายอาหารที่หลากหลายมากขึ้น และการมีงานประจำทำโดยไม่ต้องออกไปช่วยทำไร่อ้อย

นายปรินญา เยนใจ (โก๊ะ)

อายุ 22 ปี

“เป้าหมายสูงสุดของชีวิตคือการมีค่าใช้จ่าย
ในชีวิตประจำวันโดยไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น”

โก๊ะเล่าให้ฟังว่าตนเองเรียนจบการศึกษาระดับ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และไม่ได้เรียนต่อ เพราะดื้อ
เกเร ปัจจุบันอาศัยอยู่กับคุณพ่อ กิจวัตรประจำวันทำ
หน้าที่เลี้ยงวัวทั้งหมด 20 ตัว กลางวันดูแลวัว
ตกเย็นไปตัดหญ้า ก่อนหน้านี้เคยทำงานประจำที่โรงงาน
แต่โดนไล่ออกเนื่องจากขาดงานบ่อย เขานำทุนสำหรับ

พัฒนาความรู้ พัฒนาทักษะ พัฒนาอาชีพ จำนวน 6,000 บาท

ไปซื้อวัวลาน 1 ตัว ในราคา 8,000 บาท โดยใช้เงินของตัวเองสมทบไปอีก 2,000 บาท ทั้งนี้ที่ตัดสินใจ
เลือกเลี้ยงวัวลานเนื่องจากความชอบส่วนตัว ที่ชอบเลี้ยงวัวลาน

สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการรับทุนสำหรับการพัฒนาตนเอง ได้เรียนรู้พฤติกรรมของวัว เช่น วัวหิว
ไม่สบาย ทักษะในการตัดหญ้าให้วัว

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในตนเอง การมีความรับผิดชอบต่อการเลี้ยงวัวของตนเอง

ความสำเร็จ / ความภูมิใจที่เกิดขึ้นกับตนเอง พอใจที่ได้มีวัวของตนเอง และสามารถหาหญ้า
ให้วัวในแต่ละวันได้

นางสาวศิริพร ทองเย็น (กัน)

อายุ 18 ปี

“หนูอยากเรียนต่อและมีอนาคตที่ดีเพื่อ
เลี้ยงดูตัวเองได้”

กันอาศัยอยู่กับพ่อแม่ และพี่น้องอีก 6 คน
น้องกันและน้องสาวอีกคน (เย็นฤดี) เป็นเด็กพิการ
แม่มีอาชีพตัดอ้อย ส่วนพ่อมีอาชีพเลี้ยงหมูเพื่อขายใน
หมู่บ้าน น้องกันเป็นคนน่ารัก สดใส พุดเก่ง เวลาว่าง
ชอบร้อง ชอบวาดรูป เวลาเข้าโบสถ์จะเป็นคนนำร้องเพลง
น้องกันชอบเรียนวิชาศิลปะ และฟัง พุด อ่าน เขียนภาษาไทย
ได้พอสมควร ส่วนใหญ่ก็ยังใช้ภาษากะเหรี่ยงในการสื่อสาร

ทุนที่ได้นำไปซื้อหมูแม่พันธุ์มาเลี้ยงและซื้ออาหารหมู เมื่อแม่หมูออกลูกก็จะมีคนมารับซื้อลูก
เพื่อไปเลี้ยงต่อ แรงบันดาลใจที่ทำให้เข้ามาสู่ระบบการศึกษาเพราะอยากมีความรู้ อ่าน เขียน และสื่อสาร
ภาษาไทยได้เพราะน้องกันอยากเรียนต่อและอนาคตอยากเป็นดีไซเนอร์

นายธนาวุฒิ หมั||รต (น้องจุ่น)
อายุ 21 ปี

“สิ่งที่ได้เรียนรู้คือการแบ่งเงิน การจัดการด้านการเงิน ผลกำไร การทำบัญชี ทำให้มีความรับผิดชอบมากขึ้น”

จุ่นเคยเรียนในระบบควบคู่กับการเปิดร้านซ่อมรถในชุมชน เป็นระยะเวลาประมาณ 4-5 ปี และเพิ่งเรียนจบระดับชั้น ปวส.และไม่ได้เรียนต่อเนื่องจากต้องการประกอบอาชีพเปิดร้านซ่อมรถเป็นของตัวเอง ทุนสนับสนุนที่ได้รับจำนวน 6,000 บาท นำมาพัฒนาปรับปรุงร้านซ่อมรถ โดยนำไปซื้อ อุปกรณ์ อะไหล่ ปัจจุบันมีรายได้

ประมาณ 300 บาท/วัน

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตัวเองคือรู้สึกว่าคุณภาพชีวิตที่ตนเองทำอยู่ มีความมั่นคง มีรายได้ และผลกำไร มากขึ้น

ความภาคภูมิใจในความสำเร็จ ได้มีอาชีพเป็นของตนเอง และเลี้ยงตัวเองได้ และได้ช่วยเหลือคนในหมู่บ้าน เพราะหมู่บ้านอยู่ห่างไกล จะไปหาซื้ออะไหล่ หรือไปซ่อมรถไกล ๆ ก็ลำบาก

นายธนาตาร ปลอดภัย (ติว)
อายุ 19 ปี

“ยายเป็นแรงบันดาลใจและแรงผลักดันที่ทำให้ผมอยากกลับมาเรียน และผมฝันเอาไว้ว่าอยากถ่ายรูปสวมชุดครุยคู่กับยาย”

ติว ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กศน. ตำบลรางบัว ติวอาศัยอยู่กับยายและน้องอีก 3 คน ติวเป็นพี่คนโตจึงต้องเป็นหัวหน้าครอบครัว ทำงานเลี้ยงดูยายและน้อง ๆ ซึ่งน้อง ๆ ก็กำลังเรียนทุกคน น้องคนแรกเรียนอยู่ ปวส. คนที่สองเรียนอยู่ ปวช. และน้องคนเล็กเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สาเหตุที่ติวออกจากระบบเพราะความเกเรของตัวเอง และต้องการออกมาช่วยยายขายของ (เปิดร้านขายเชียงใหม่) และการกลับมาเรียนทำให้ติวได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ เพราะว่าการเรียนในระบบที่โรงเรียนกับการเรียนนอกระบบค่อนข้างที่จะแตกต่างกัน การเรียนนอกระบบเน้นการปฏิบัติฝึกอาชีพมากกว่าทฤษฎีแบบเรียนในโรงเรียน และทุนที่ได้รับมาติวเอาไปให้ยายลงทุนขายของและแบ่งไปเป็นทุนการศึกษาของตัวเอง

สิ่งที่อยากทำหรือสิ่งที่อยากได้ (ความฝัน/อนาคต) ความฝันของติวคือการได้เรียนต่อและถ่ายรูปสวมชุดครุยคู่กับยาย อาชีพในฝันของติวคือสจ๊วต และได้ฝึกภาษาเองโดยการเรียนผ่านยูทูบ นอกจากนี้อีกความฝันหนึ่งคือการเป็นนายความ

นางสาวจิราภรณ์ ฝักวงษ์ทอง
(ออมสิน) อายุ 19 ปี

“อยากที่จะพัฒนาตนเอง อยากมีอาชีพ และอยากศึกษาต่อให้จบปริญญาตรีสาขา นิติศาสตร์ อยากมีความรู้ทางด้านกฎหมายจะได้ไม่ โดนเอารัดเอาเปรียบ”

ออมสินเรียนช้ากว่าเกณฑ์ไป 2 ปี จบ มัธยมศึกษาตอนต้นแล้วไม่ได้เรียนต่อมัธยมศึกษาตอน ปลายเพราะฐานะทางบ้านไม่ค่อยดี อยู่กับแม่ที่มีปัญหา สุขภาพ จึงตัดสินใจไปทำงานก่อสร้างเป็นผู้ช่วยช่าง และรับจ้าง ทั่วไป เงินทุนสนับสนุนจำนวนเงิน 6,000 บาท นำไปใช้ในการเลี้ยง

ปลาธรรมชาติซึ่งมีความถนัดอยู่แล้ว ก่อนการรับทุนมีความกลัวว่าจะทำไม่สำเร็จ แต่มีแม่เป็นกำลังใจ สนับสนุนให้ลงมือทำถึงผิดพลาดก็ไม่ใช่ไร ถ้าผิดพลาดก็ให้เป็นบทเรียน นอกจากนี้แม่ยังให้ทุนสนับสนุน เพิ่มอีก 1,000 บาท เพื่อนำไปซื้อพันธุ์ปลา อาหาร และอุปกรณ์ ต่าง ๆ ซึ่งการเลี้ยงปลาต้องไปอาศัย เลี้ยงที่ลำคลองซึ่งเป็นพื้นที่สาธารณะประโยชน์ ดังนั้นจึงต้องจัดทำแผนโครงการที่ชัดเจนเพื่อนำเสนอ ผู้ใหญ่บ้านในการขอใช้พื้นที่ โดยมีคุณครูทราวย ครู กศน. ประจำตำบลคอยให้คำแนะนำ ปัจจุบันได้จับ ปลาไปขายแล้ว 1 รอบ มีผลกำไรประมาณ 2,500 บาท จะจับอีกครั้งประมาณเดือนมีนาคม 2567 แผนการ ในอนาคตยังอยากเลี้ยงปลาแต่อยากยกระดับเป็นกลุ่มแม่บ้าน หรือกลุ่มอาชีพ มีการเชิญชวนคนในชุมชน ให้เข้ามาทำ โดยเป็นการเช่าพื้นที่เพื่อทำให้เกิดความเป็นหุ้นส่วน

ความภาคภูมิใจในความสำเร็จภูมิใจที่มีอาชีพที่สามารถดูแลคนที่บ้านและภูมิใจที่สุดคือ ไม่ทำให้แม่และคุณครูผิดหวัง

นายสงดราม ปราชญ์บัณฑิต
(น้องบอม) อายุ 22 ปี

“ต้องการลุกขึ้นมาเปลี่ยนแปลงตนเอง ต้องการมีอาชีพที่ไม่ต้องมีใครมาบังคับ ไม่ต้องการ ศึกษาต่อ ต้องการมีอาชีพติดตัวหาเลี้ยงตนเองให้ได้”

บอมสำเร็จการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 และไม่ได้เข้าเรียนต่อเพราะตอนนั้นเกร ใจไม่อยากไปโรงเรียน เบื่อหน่าย ไม่มีอาชีพเป็นของ ตัวเอง จนเมื่อประมาณ 2 ปีที่ผ่านมา ได้ไปเรียนตัดผม ที่สารพัดช่างกับเพื่อน เนื่องจากไม่รู้จะทำอะไร เพียงแค่คิดว่า ตัวเองจะอยู่แบบนี้ต่อไปไม่ได้ ต้องมีอาชีพ และเป็นจังหวะเดียวกัน ที่เพื่อนมาชวนไปเรียนตัดผม ในอนาคตคิดว่าจะยึดอาชีพตัดผมเป็นอาชีพต่อไป ควบคู่กับการเลี้ยงไก่ชน ส่วนเงินทุนที่ได้รับการสนับสนุน ได้นำมาต่อยอดร้านตัดผมของตนเอง โดยการซื้ออุปกรณ์มาใช้ในการ ตัดผม ซื้ออาหารไก่ชน จ่ายค่าน้ำ ค่าไฟ และใช้จ่ายในครอบครัว

สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการรับทุน ได้เรียนรู้การใช้อุปกรณ์ใหม่ ๆ ในการตัดผมและสามารถตัดผม ได้หลายทรงมากขึ้น

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตัวเอง รู้สึกว่าอาชีพที่ตนเองทำอยู่ มีความมั่นคงและกลับมา มีเป้าหมายในชีวิตมากขึ้น

ความภาคภูมิใจในความสำเร็จได้มีอาชีพเป็นของตนเอง และเลี้ยงตัวเองได้ ปัจจุบันมีอาชีพ ประมาณ 300-400 บาท/วัน

นางสาวดาวรุ่ง จอเปอร์ (รุ่ง)
อายุ 17 ปี

**“หนูอยากเรียนต่อและอนาคตอยากเป็น
คุณครูสอนคณิตศาสตร์”**

รุ่งจบการศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จาก
โรงเรียนรุจิรพัฒน์ อ.สวนผึ้ง จ.ราชบุรี ครอบครัวของ
รุ่งมีพี่น้อง 6 คน พี่ 2 คนไปทำงานพื้นที่ รุ่งอาศัยอยู่
กับพ่อแม่ พี่ชาย 2 คน ซึ่งพิการทั้งคู่ และน้องชาย
1 คน รุ่งเป็นคนพูดเก่ง รักสวยรักงาม เวลาว่างชอบดูซีรีส์
เกาหลี รุ่งฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาไทยได้พอสมควร แต่ส่วน
ใหญ่ก็ยังใช้ภาษากะเหรี่ยงในการสื่อสาร

เงินทุนสนับสนุนที่ได้นำไปให้ผู้ปกครองเพื่อซื้อข้าวสารและเครื่องมือจับปลา โดยนำปลาเหล่านั้น
มาขายเป็นรายได้เลี้ยงครอบครัว แรงบันดาลใจที่ทำให้เข้ามาสู่ระบบการศึกษาเพราะรุ่งอยากอยากมี
ความรู้ อ่าน เขียน และสื่อสารภาษาไทยได้ รุ่งอยากเรียนต่อและอนาคตอยากเป็นคุณครูสอนคณิตศาสตร์
และการเรียนจะช่วยให้สามารถคิดเลขคณิตศาสตร์ได้เร็วขึ้น

เด็กชายกิตติศักดิ์ กาคือ (ลุย)
อายุ 13 ปี

**“ผมอยากเรียนต่อให้ได้มากที่สุดเท่าที่ผม
จะทำได้”**

น้องลุยอาศัยอยู่กับพ่อ แม่ ยาย และน้อง
3 คน น้องลุยเป็นลูกคน อุบัติ์เป็นเด็กสติดี ำเร็จ
ชอบเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อที่จะได้ฟังและพูดภาษา
ไทยได้ แต่ส่วนใหญ่จะใช้ภาษากะเหรี่ยงในการสื่อสาร
เวลาว่างชอบเล่นเกม และเล่นกับเพื่อน ๆ แรงบันดาลใจ
ที่ทำให้เข้ามาสู่ระบบการศึกษาเพราะอยากมีความรู้ อ่าน
เขียน และสื่อสารภาษาไทยได้ อนาคตข้างหน้าคาดหวังไว้ว่าอยาก
เรียนต่อ แต่ยังไม่รู้ว่าอยากประกอบอาชีพอะไร

นางสาวอรพรรณ อินทร์พรหมณ์
(ไอช) อายุ 17 ปี

**“เป้าหมายในชีวิตคือการมีอาชีพและมีการ
งานที่ดี โดยไม่ต้องเป็นลูกน้องใคร”**

เคยจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ปัจจุบันไม่ได้ศึกษาต่อ เนื่องจากไม่ชอบไปโรงเรียน
จึงออกจากระบบการศึกษา ในอนาคตได้มีการวางแผน
ว่าต้องการศึกษาต่อที่ กศน. ตอนนี้อรอการสมัครรอบ
ต่อไป เพราะได้เรียนรู้ด้วยตนเองว่าถ้าไม่เรียนจะมีชีวิตที่

ลำบาก ดังนั้นจึงตัดสินใจที่จะเรียนต่อ ปัจจุบันอาศัยอยู่กับ
ปู่ ย่า อา และคุณพ่อ รายได้ของครอบครัวมาจากการรับจ้างทั่วไป

การเลี้ยงวัว และการเลี้ยงไก่ไข่ **เงินทุนสำหรับพัฒนาความรู้ พัฒนาทักษะ พัฒนาอาชีพ จำนวน
6,000 บาท** นำไปลงทุนเลี้ยงไก่ไข่ (ซื้ออาหารไก่) เนื่องจากคุณย่าเลี้ยงไก่ไข่อยู่แล้ว จึงคิดที่จะช่วยเหลือ
และต่อยอดอาชีพของคุณย่า **จุดมุ่งหวังที่อยากให้เกิดขึ้น คือการมีเงินลงทุนเลี้ยงไก่ไข่เพิ่ม และได้รับการ
การศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย**

สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการรับทุนสำหรับการพัฒนาตนเอง รู้จักการใช้เงิน สามารถแบ่งเงินเป็น
สัดส่วนได้ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในตนเอง มีเงินในการใช้จ่ายอย่างอื่นมากขึ้น โดยไม่ต้องแบ่งเงิน
ที่ขายไข่ได้มาใช้จ่ายและมีความรับผิดชอบต่อสิ่งรอบตัวมากขึ้น เช่น รู้หน้าที่ในการให้อาหารไก่ไม่สามารถ
ออกไปเล่นข้างนอกได้

ความสำเร็จ / ความภูมิใจที่เกิดขึ้นกับตนเอง สามารถแบ่งเบาภาระ และช่วยงานคน
ในครอบครัวได้ เช่น ช่วยคุณปู่เลี้ยงวัว ช่วยคุณย่าเลี้ยงไก่ไข่

นายธนาวุฒิ วิกธิประเสริฐ (กาย)
อายุ 23 ปี

“ความฝันของผมคือการได้เป็นสตรีมเมอร์”

กายเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบัน
กายไม่ได้ศึกษาต่อ เนื่องจากต้องดูแลพ่อแม่ที่พิการ
ทั้ง 2 ท่าน และกายเป็นลูกเพียงคนเดียวจึงเป็นผู้รับ
ผิดชอบภาระต่าง ๆ ในบ้านทั้งหมด

เขานำทุนที่ได้ไปซื้อไข่ไก่มาเลี้ยงจำนวน 10
ตัว เพื่อเป็นรายได้เสริม ซึ่งปัจจุบันไก่กำลังให้ผลผลิตเป็น
อย่างดี โดยกายนำไข่ไก่ที่ได้ไปขายให้กับโรงเรียนใกล้บ้านและ
ส่งร้านค้าใกล้บ้าน ซึ่งผลผลิตที่ได้ในตอนนี้เป็นเพียงพอต่อความ
ต้องการ กายจึงมีความคิดที่จะซื้อไก่เพิ่มอีกประมาณ 100 ตัว เพื่อที่จะได้ผลผลิตที่เพียงพอต่อความ
ต้องการ นอกจากนี้ กายยังมีโรงเรียนเพาะเห็ดอีก 4 หลัง ที่ทำรายได้ให้กับกาย เอาไว้ใช้ในการเลี้ยงดู
พ่อแม่และสานต่อความฝันของตัวเอง

สิ่งที่อยากทำหรือสิ่งที่อยากได้ (ความฝัน/อนาคต) ความฝันของกายคืออยากเป็นสตรีมเมอร์
ปัจจุบันกายยังทำอยู่แต่เนื่องด้วยสถานที่ไม่เอื้ออำนวย กายจึงมีความฝันว่าอยากทำห้องให้เก็บเสียง
เพื่อที่จะได้สตรีมเกมได้สะดวกขึ้น และความฝันของกายอีกอย่างหนึ่ง คือ การได้ขับรถจักรยานยนต์ไป
เที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ เพราะด้วยภาระหน้าที่จึงทำให้กายไม่ค่อยได้ออกไปเที่ยวเลย จึงอยากได้
รถจักรยานยนต์สักคันที่ใช้ในการเดินทางระยะไกลได้

นางสาววันวิสาห์ ศรีวรรณท์ (น้องเตย) อายุ 23 ปี

**“กำลังใจและการโอบอุ้มจากครูพิณทำให้
หนูรู้สึกอยากกลับมาเรียนต่อและมีแรงในการต่อสู้
เพื่อตัวเองอีกครั้ง”**

ที่ผ่านมาถึงแม้ว่าเตยจะเคยผิดพลาดนำพา
ชีวิตตัวเองไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด และต้องรายงาน
ตัวต่อศาลทุกเดือน และปัจจุบันเตยต้องเผชิญกับโรค
ซึมเศร้า ซึ่งส่งผลให้เธอเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านเพราะไม่อยาก

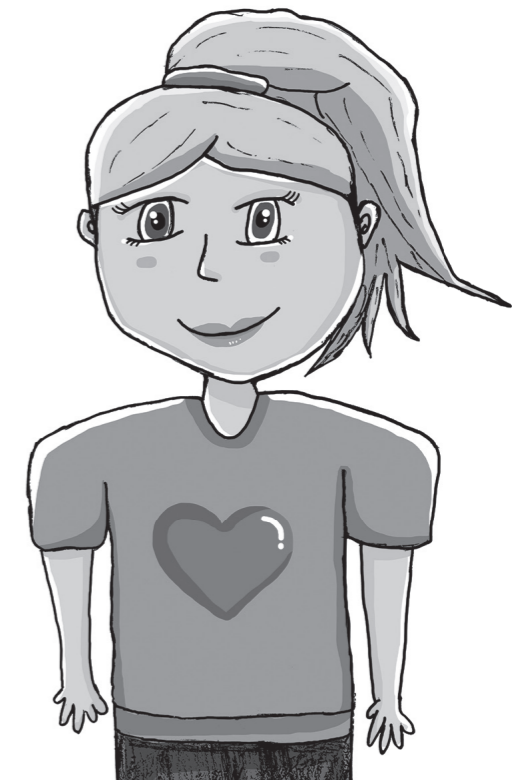
พบเจอหรือได้ยินคำพูดของคนรอบข้าง แต่ครูพิณ คือคนที่
ทำให้เธอรู้สึกว่าชีวิตของเธอมีความหมายอีกครั้ง หลังจากเข้าร่วม

โครงการและได้เงินสนับสนุนจำนวน 6,000 บาทเพื่อใช้ในการประกอบอาชีพค้าขายเพื่อทดลองตั้งต้น
ชีวิตใหม่อีกครั้ง เตยเรียนจบระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้เข้าศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย เรียนได้จนถึงระดับชั้น ม. 4 ได้ลาออกการค้น สาเหตุที่ลาออกเพราะทะเลาะกับคุณครูที่
โรงเรียน ประกอบกับปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ เนื่องจากพ่อได้เสียชีวิต รายได้หลักมาจากแม่เพียง
คนเดียว หลังจากลาออกได้เข้าทำงานก่อสร้างที่กรุงเทพฯ ไปอยู่กับน้ำ และกลับเข้ามาสมัครเรียน กศน.
ที่บ้านสามเรือนต่อ แต่เรียนไม่จบด้วยเหตุทำงานไกลบ้าน ไม่สามารถเข้าเรียนได้อย่างสม่ำเสมอ

แรงบันดาลใจที่สำคัญมาจากครอบครัว และคุณครูพิณ ที่ยังคงโอบอุ้ม และให้กำลังใจอยู่
ตลอดเวลา โดยคุณครูพิณเป็นครูประจำอยู่ใน กศน. บ้านสามเรือน ที่พยายามอธิบายให้เห็นถึงความ
สำคัญ และประโยชน์ของการศึกษา รวมถึงการชี้แนะให้เห็นถึงรูปแบบของการศึกษานอกระบบ ที่ไม่มี
ความยุ่งยาก

สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการรับทุน ได้เรียนหนังสือควบคู่กับการประกอบอาชีพและมีทุนสำหรับ
การนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ

ความภาคภูมิใจในความสำเร็จ คือการได้มีอาชีพ ได้พึ่งตนเองไม่ต้องขอเงินจากทางบ้าน
มีที่ยืนในสังคมไม่ต้องเก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน ไม่อายคนรอบข้างถึงแม้ตนเองจะยังใส่กางเกงอึดๆ และยัง
คงพัฒนาตนเองจากทุนที่ได้รับโดยจะไปจดทะเบียนการขายที่ อบต. เพื่อพัฒนาให้ร้านค้ามีมาตรฐาน
มากขึ้น

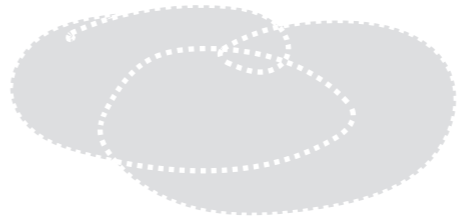

นางสาวสุกษิณันท์ ทอมมี (พลอย)
อายุ 17 ปี

“**ทุนที่ได้ทำให้หนูผ่านพ้นความทุกข์ที่เกิดจากการสูญเสียคนในครอบครัวทั้ง พี่สาว ตา ยาย และแม่ไปได้**” พลอยอยากเรียนหนังสือแต่ได้เรียนเพียงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนวัดท่ามะขามวิทยา สาเหตุที่ต้องออกจากโรงเรียนเนื่องจากต้องดูแลยายที่ป่วยติดเตียง ขณะที่แม่ต้องประกอบอาชีพค้าขาย ต่อมาแม่และพ่อแยกทางกัน ทำให้แม่ของพลอยมีจิตใจย่ำแย่ เป็นโรคซึมเศร้า ทำร้ายตนเอง และฆ่าตัวตาย จากความสูญเสียคนในครอบครัวส่งผลให้พลอยรู้สึกมีความทุกข์ใจหาทางออกไม่ได้จนต้องทำร้ายตนเอง เพราะไม่รู้ว่า จะจัดการปัญหาอย่างไร ต่อมารู้ว่าการร้องไห้ออกมาทำให้ได้ระบายความทุกข์ใจ และการทำบุญที่วัด การได้มาพบกับคนอื่นทำให้คลายความทุกข์จากการต้องเผชิญอยู่เพียงลำพัง

ขณะนี้พลอยอยู่บ้านคนเดียวแต่อยู่ในความดูแลของป้าซึ่งอยู่บ้านติดกัน ทั้งนี้ป้ามีลูก 2 คนตนเองมีความรู้สึกน้อยใจบ้างในบางครั้ง แต่สามารถจัดการกับตนเองได้มากขึ้น เพราะแม่สั่งเสียไว้ให้มีความอดทน เธอมีความตั้งใจอยากทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาล จึงกลับมาเรียนกศน.เพื่อให้ได้วุฒิมัธยมศึกษาตอนต้น และมีฝันว่าอยากจะเป็นพยาบาลให้ได้ขณะนี้มีรายได้จากการช่วยนำขายอาหารและการเริ่มขายน้ำปั่น น้ำชง และน้ำแข็งไสและการได้รับทุนสนับสนุน 6,000 บาท ทำให้พลอยได้กลับมาเรียนอีกครั้งและนำเงินไปประกอบอาชีพขายน้ำปั่นและน้ำแข็งไส ได้เรียนรู้ถึงการค้าขาย ความสำเร็จ

คือ ธรรมชาติของน้ำปั่นที่ต้องมีการพัฒนาปรับปรุง ได้เรียนรู้เรื่องการวางแผนที่จะพัฒนาการขายน้ำปั่นในรูปของการบรรจุขวด และการขายออนไลน์ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับเธอคือการได้มีอาชีพเลี้ยงดูตนเองได้โดยนำความรู้มาจากการได้รับการถ่ายทอดมาจากแม่ และการได้เรียนต่อกศน. และเห็นโอกาสที่จะทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลได้ ความภาคภูมิใจของเธอคือสามารถเลี้ยงดูตนเองได้ตามคำสั่งเสียของแม่ และเก็บเงินซื้อโทรศัพท์มือถือซึ่งทำให้สามารถจะต่อยอดการขายน้ำชงบรรจุขวดที่ภาคภูมิใจที่สุดคือสามารถซื้อรถมอเตอร์ไซด์เป็นของตนเองได้

นายดวงกร อาคปากษา (กร)

อายุ 20 ปี

“การได้กลับมาเรียนกศน.อีกครั้ง มีงานทำ และได้เลี้ยงวัวเสริมรายได้ ทำให้คนในสังคมที่เคยมองว่าผมเป็นเด็กเลอะเทอะ ก็เริ่มมีสายตาที่เปลี่ยนไปจากเดิม”

กร มองว่าตนเองเป็นคนเกเร ชอบเที่ยวเตร่ และชาวบ้านมองว่าเป็นคนเลอะเทอะไม่เอาไหน ที่ผ่านมามีเขาเคยเรียนที่โรงเรียนท่ามะขาม แต่เรียนไม่จบเพราะพลาดพลั้งจนถูกดำเนินคดี ปัจจุบันเขาทำงานเป็นคนสวนอยู่ที่โรงงานไฟฟ้าราชบุรีและช่วยที่บ้านทำสวนมะขามเทศ เงินทุน

สนับสนุน 6,000 บาท เขานำมาลงทุนซื้อวัวเพื่อเป็นรายได้เสริม ทั้งยังกลับมาเรียนต่อ กศน. เพื่อต้องการพิสูจน์ตัวเอง สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการเข้าร่วมโครงการคือ การได้เรียนรู้การอยู่กับพรรคพวก รุ่นพี่ การได้อยู่กับคนในครอบครัวอย่างมีความสุข ได้เรียนรู้การเลี้ยงวัวให้ได้ดีให้สามารถออกลูกได้ และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตัวเขาคือ เขามีความรับผิดชอบมากขึ้น ทำให้เกิดกำลังใจในการดูแลครอบครัวของตนเองและความภาคภูมิใจคือสามารถเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ได้และสามารถดูแลครอบครัวได้ด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง

นางสาวณัฐนิชา กัวนนุ (มุก)

“การได้รับทุนครั้งนี้ทำให้มุกมีความสุขมากขึ้นเพราะได้ช่วยเหลือครอบครัว” นางมิกภรณ์ เพ้ามาบาล ย่าของมุก เล่าให้ฟังว่า มุกมีความบกพร่องทางสติปัญญา มีอายุสมองเทียบเท่ากับเด็กอายุ 5 ขวบ ส่งผลให้เขาไม่สามารถมีพัฒนาการได้ตามวัย และต้องอยู่ในการดูแลของย่าและคนในครอบครัว ทุนสนับสนุนที่ได้ย่นนำไปซื้ออุปกรณ์ตัดเย็บเสื้อผ้า เพื่อฝึกให้มุกได้เรียนรู้การตัดเย็บผ้าแบบง่าย ๆ ทำให้มุกเรียนรู้การมีสมาธิจากการทำงานตัดเย็บเสื้อผ้า สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ดียิ่งขึ้นและมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นมากขึ้น

เด็กชายนันทพัทธ์ ฤกษ์งาม (พิท)
อายุ 14 ปี

“ความภาคภูมิใจของผมคือสามารถทำงานสร้างรายได้เลี้ยงดูตนเองและความสำเร็จจากการต่อยอดอาชีพของครอบครัว”

พิท จบประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนบ้านหนองโก ด้วยความรู้สึกสบายใจ และเป็นอิสระที่สามารถจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพราะการเรียนทำให้เขารู้สึกอึดอัด ไม่มีความสุข เมื่อจบการศึกษาตั้งใจจะไม่เรียนหนังสือต่อ เนื่องจากอยากทำเกษตรตาม

แนวทางของครอบครัว เงินสนับสนุนจำนวน 6,000 บาท พิทนำมาซื้อไก่ไข่เพิ่มเติมเพื่อต่อยอดอาชีพเลี้ยงไก่ไข่ของครอบครัว การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตัวเขาคือความสามารถในการวางแผนการทำเกษตรเพื่อสร้างรายได้ทั้งปี โดยการปลูกพริก ปลูกมะละกอ และเห็นช่องทางที่จะปลูกถั่วฝักยาว และผักบุ้งการได้การเรียนรู้เรื่องการตลาด การรับผลผลิตจากชุมชนไปขายในตลาดกลางทำให้เขามีรายได้เพิ่มมากขึ้น

นางสาวกณิชา มิ่งมั่น (แป้ง)

“การได้รับทุนสนับสนุนในครั้งนี้ทำให้หนูเห็นคุณค่าในตัวเองและเห็นคุณค่าของการดูแลกันของคนในครอบครัว”

แป้ง จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนบ้านคา และไม่ได้เรียนต่อ ตอนนั้นเธอดูแลลูกสาว 1 คน อายุ 2 ขวบ 7 เดือน เพียงลำพังเรื่องราวที่ผ่านมาเธอรู้สึกเสียใจที่ทำให้ครอบครัวผิดหวังจากการที่มีลูกก่อนวัยอันควร แต่วันนี้เมื่อได้รับทุนสนับสนุนด้านอาชีพ จำนวน 6,000 บาท เธอตัดสินใจนำมา

ลงทุนทำไร่สับปะรดร่วมกับครอบครัว โดยมีแรงบันดาลใจในการตั้งต้นชีวิตใหม่ในครั้งนี้มาจากลูกสาวตัวน้อยของเธอ แป้งเรียนรู้การปลูกสับปะรดตั้งแต่เริ่มต้นจนเก็บผลผลิต การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับเธอคือ การมีความรับผิดชอบในการปลูกสับปะรดที่ต้องจัดการและหาวิธีการในการบำรุงรักษาจนสามารถเก็บผลผลิตให้ได้ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยไปช่วยงานของครอบครัว มีหน้าที่เรียนหนังสืออย่างเดียว เมื่อต้องรับผิดชอบการปลูกสับปะรดจำนวน 2 ไร่ที่แม่แบ่งให้เป็นของตนเองได้เรียนรู้ และยังช่วยครอบครัวดูแลสับปะรดแปลงใหญ่ของครอบครัว ทำให้แป้งรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองที่สามารถดูแลลูกของตนจนเติบโตเป็นที่รักของตา ยาย และทวดและสามารถปลูกสับปะรดจนสามารถเก็บเกี่ยวผลผลิตได้

นางสาวสิรินดา นาดบุตร

อายุ 24 ปี

“หนูมองเห็น โอกาส และ อนาคต รวมถึงคุณค่าของตนเอง ได้อย่างชัดเจนว่า การสานตะกร้าหวายเทียม สามารถสร้างอาชีพ และ รายได้ ให้กับครอบครัว”

สิรินดาออกจากระบบการศึกษา ออกมาทำงานบริษัทขนส่งเอกชนแห่งหนึ่ง ในจังหวัดราชบุรี ทุนสนับสนุนที่ได้รับเธอนำมาต่อยอดอาชีพสานตะกร้าหวายเทียมของแม่ ซึ่งแม่ของตน ได้เรียนรู้การสานด้วยตนเอง จากการเปิดดูวิธีการสานตะกร้าหวายเทียมจากในยูทูป ซึ่งในช่วง

นั้น เวลาว่าง ตนก็ได้เรียนรู้วิธีการสานตะกร้าหวายเทียม และช่วยมารดา สานตะกร้าหวายเทียมไปด้วย ซึ่งมีลวดลาย และ รูปแบบตะกร้าหวายเทียม เพียงไม่กี่รูปแบบ แต่ภายหลังจาก ได้รับทุนจากโครงการฯ ตนได้นำทุนที่ได้มาต่อยอดโดยการซื้ออุปกรณ์เพิ่มเติมและขยายรูปแบบ การผลิตตะกร้าหวายเทียมเป็นหลายรูปแบบเพิ่มมากขึ้น และคิดประดิษฐ์ลวดลายของตะกร้าหวายเทียมเพิ่มขึ้นจากเดิม จนทำให้สามารถผลิต ตะกร้าหวายเทียมได้หลายรูปแบบ และหลายลวดลาย ทั้งยังขยายตลาดการขายจากเดิมที่มารดาตนขายในรูปแบบปากต่อปาก เป็นการบอกต่อกันของผู้ที่เคยซื้อไปใช้ โดยมารดาตน เวลาไปตลาดหรือไปเดินที่ไหน ก็จะใช้ตะกร้าหวายเทียมใส่สิ่งของไป ทำให้ มีคนสนใจขอซื้อจากมารดาตน

พอได้รับทุนมาแล้ว สามารถผลิตได้ในปริมาณมากขึ้น และผลิตได้หลายรูปแบบ หลายทรงเพิ่มขึ้น จึงได้ ขยายการจำหน่ายตะกร้าหวายเทียม อีกช่องทางหนึ่ง คือ การขายทางออนไลน์ (เฟสบุ๊ค) ทำให้ตลาดตะกร้าหวายเทียมขยายมากขึ้น มีคนสนใจเพิ่มขึ้น จนทำให้สร้างรายได้ให้กับครอบครัวมากยิ่งขึ้น

นายอภิรักษ์ ขงกลับ (ช)

อายุ 16 ปี

“พ่อและแม่มีความภูมิใจในตัวลูกชายที่สามารถสร้างอาชีพเลี้ยงครอบครัวได้”

น้องช้ออาศัยอยู่ที่ บ้านรางม่วง อำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี กับพ่อและแม่ ที่มีอาชีพทำไร่ ทำสวน และมีอาชีพขายข้าวแกง โดยเขาได้ช่วยพ่อและแม่ขายข้าวแกงในช่วงเช้า ช่วงบ่ายบางวันก็เข้าไปกับพ่อแม่และบางวันก็เลี้ยงไก่อยู่ที่บ้าน เขามีความสนใจในเรื่องของเกษตรกรรม เช่น การปลูกมัน ปลูกมะม่วง เป็นต้น เพราะที่บ้านได้ทำอาชีพนี้อยู่แล้ว จึงอยากนำความรู้ที่จะได้ศึกษามาต่อยอดช่วยเหลืองานที่บ้าน และอาชีพในฝันอีกอย่างคือ อยากเป็นทหาร ทุนที่ได้รับไปต่อยอดโดยซื้ออาหารไก่ และซื้อไก่มาเลี้ยงที่บ้าน จำนวน 10 ตัว เพราะที่บ้านเลี้ยงไก่อยู่แล้ว ไก่ออกไข่ประมาณ 8-10 ฟอง/วัน , 3-4 วันได้ไข่ไก่ 1 แผง ราคา 120 บาท โดยไข่ที่เก็บได้นำมาใช้บริโภคในครัวเรือนและยังสามารถขายให้คนในชุมชนได้อีกด้วย และเงินที่ได้จากการขายไขก็นำมาใช้จ่ายในครอบครัว และเป็นทุนในการซื้ออาหารไก่ต่อไป แรงบันดาลใจที่สำคัญคือการอยากศึกษาต่อเพราะอยากได้วุฒิทางการศึกษาและความรู้ที่ได้จากการศึกษา ไปใช้สมัครงานที่ดี ๆ และอยากสร้างอาชีพเป็นเกษตรกรรมซึ่งเป็นอาชีพที่ตนเองถนัดและชอบ

นางสาวแพรวา งามอุดม (แพร)

อายุ 16 ปี

“ทุกครั้งที่หนูได้เห็นผักเจริญเติบโตจากการปลูกแปลงแบบยกพื้นแล้วมีรู้สึกความสุขที่สามารถสร้างรายได้เพื่อช่วยเหลือในครอบครัว”

น้องแพร (โรคประจำตัว เป็นเบาหวาน) อาศัยอยู่ที่ บ้านหนองนาก อำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี กับพ่อแม่และน้องชาย แม่ทำงานที่ อบต. เป็นลูกจ้างประจำ โดยน้องแพรและพ่อทำอาชีพปลูกผัก ปลูกผักสวนครัวอยู่ที่บ้าน เพื่อนำไปบริโภคเองและนำไปขายตามหมู่บ้าน เช่น ผักบุ้ง ผักกวางตุ้ง กะเพรา โหระพา เป็นต้น แต่มีปัญหาคือดินไม่ดี เพราะน้ำขังมาจากโรงงานไหลลงมาจึงทำให้ดินเค็ม ทำให้ผักที่ปลูกเจริญเติบโตได้ไม่ดี ทางน้องแพรและครอบครัวได้แก้ปัญหาโดยการทำน้ำหมักชีวภาพ โดยน้องแพรได้นำความรู้ภูมิปัญญาชาวบ้านจากคุณพ่อมี ทำน้ำหมักขึ้นมาใช้เอง

ปัจจุบันแพรกำลังศึกษาอยู่ที่ กศน. ตำบลจอมบึง เธออยากมีความรู้ เพื่อเปิดร้านขายของตัวเอง เพราะจะต้องศึกษาเกี่ยวกับสินค้าที่จะนำมาขาย หรือราคา การตลาด เงินทุนที่ได้แพรเงินทุนที่ได้รับไปซื้อแปลงปลูกผักแบบยกพื้น (เพื่อแก้ไขปัญหาดินเค็ม) ซื้อดิน และซื้อเมล็ดพันธุ์ผัก นำมาปลูกและนำมาต่อยอดการปลูกผักเพื่อสร้างอาชีพและนำเงินทุนที่ได้มาพัฒนาการปลูกผักให้ดียิ่งขึ้นและเธอยังได้เรียนรู้อาชีพหลาย ๆ อย่าง เพื่อเป็นทางเลือกในอนาคต ความภาคภูมิใจคือการเห็นการเปลี่ยนแปลงของตนเองไปในทางที่ดียิ่งขึ้น

นายพรพัฒน์ กลั่นกลับ (พ)

อายุ 15 ปี

“ความภูมิใจคือไม่เป็นภาระขอเงินแม่ สามารถหาเงินใช้เองได้ และยังสามารถนำเงินไปใช้หนี้ให้แม่ได้ด้วย”

น้องพีอาศัยอยู่ที่บ้านหนองเต่าดำ ตำบลรางบัว อำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี กับแม่ (พ่อแม่แยกทางกัน) แม่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป รับจ้างทำสวนฝรั่งให้กับญาติ น้องพีก็ไปทำด้วย น้องพีมีหน้าที่ห่อฝรั่ง กับหิ้วตะกร้าฝรั่ง เพื่อนำไปแพ็ค งานอดิเรกชอบตกปลา และยังมีความสามารถในการทำเยื่อตกปลาเพื่อไว้ใช้เอง และนำไปขาย

หากวันไหนตกปลาได้มากสามารถนำปลาไปขายได้ ทุนสนับสนุนที่ได้เขานำเงินทุนส่วนหนึ่งไปให้ป่าลงทุนเลี้ยงปลาไหลในบ่อกบ 200-300 ตัว ซื้ออาหารให้ปลาไหล เพื่อนำไปขายต่อยอดอาชีพ ปัจจุบันพีศึกษาอยู่ที่ กศน. ตำบลรางบัว แรงบันดาลใจที่สำคัญคือที่การอยากเรียนต่ออยากหาความรู้ อยากหาอาชีพเป็นของตัวเอง

และการได้เรียนรู้จากกิจกรรมจิตอาสา เช่น ทำการเกษตร การปลูกต้นไม้ การได้สร้างอาชีพคือการฝึกสานตะกร้าปลูกผัก ปลูกต้นไม้

เด็กหญิงเย็นฤดี จามิ

อายุ 14 ปี

“หนูรู้สึกภาคภูมิใจ เพราะได้นำเงินในส่วนนี้ไปช่วยเหลือพ่อแม่ แบ่งเบาภาระในครอบครัว”

น้องเย็นฤดี อาศัยอยู่ที่ บ้านพระกำแพง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี อยู่กับพ่อแม่ และพี่น้องอีก 6 คน แม่มีอาชีพตัดอ้อย ส่วนพ่อมีอาชีพเลี้ยงหมูเพื่อขายในหมู่บ้าน ส่วนน้องเย็นฤดีไม่สามารถทำงานหนักได้จึงช่วยงานได้เพียงงานบ้านเล็กน้อย แต่น้องก็เต็มใจที่จะทำเพื่อแบ่งเบาภาระพ่อแม่ที่ทำงานหนัก น้องเป็นคนน่ารัก สดใส พุดเก่ง เวลาว่างชอบร้องเพลงกะเหรี่ยง ทุนสนับสนุนที่ได้เย็นฤดีนำเงินที่ไปลงทุนซื้อหมูแม่พันธุ์มาเลี้ยงเพิ่มเพราะที่บ้านเลี้ยงอยู่แล้ว และซื้ออาหารหมูเมื่อแม่หมูออกลูก จะมีคนมารับซื้อลูกเพื่อไปเลี้ยงต่อ สิ่งที่ได้เรียนรู้คือการเลี้ยงหมูสามารถนำไปต่อยอดสร้างอาชีพอื่นๆ ได้ และสามารถช่วยเหลือรายจ่ายให้ครอบครัว และเป็นเงินหมุนเวียนภายในครอบครัว

นางสาวตะวัน ดาหยง:

อายุ 12 ปี

“การได้ทุนสนับสนุนช่วยให้ความเป็นอยู่ในชีวิตดีขึ้น และทำให้มีเงินหมุนเวียนเพื่อใช้จ่ายภายในครอบครัว”

น้องตะวัน อาศัยอยู่ที่ บ้านพระกำแพง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี อยู่กับพ่อแม่ และพี่น้องอีก 3 คน แม่ น้องทำอาชีพแม่บ้านที่รีสอร์ท โดยในทุกๆ วันแม่จะขับซาเล้ง ไปส่งที่โรงเรียนก่อนไปทำงาน เมื่อถึงเวลาเลิกเรียนแม่ก็จะมารับและไปทำงานที่รีสอร์ทด้วยกัน

โดยพาน้องชายไปด้วย น้องตะวันเป็นเด็กที่น่ารัก ขี้อาย และขยัน

ช่วยแบ่งเบาแม่ด้วยการทำงานบ้านเช่น กวาดบ้าน ถูบ้าน ล้างจาน ซักผ้าให้กับแม่และน้อง ทุนสนับสนุนที่ได้เธอนำไปต่อยอดอาชีพให้กับครอบครัว ส่วนหนึ่งเก็บออมไว้ใช้จ่ายในยามเดือดร้อนฉุกเฉิน

เด็กชายกวิน ดาหยง:

อายุ 9 ปี

“ผมอยากมีความรู้ อ่านออกและเขียนภาษาไทยได้”

น้องกวิน อาศัยอยู่ที่ บ้านพระกำแพง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี อยู่กับพ่อแม่ และพี่น้องอีก 3 คน แม่ น้องทำอาชีพแม่บ้านที่รีสอร์ท น้องกวินเป็นเด็กที่น่ารัก คีอชน และสดใส เวลาว่างชอบเล่นลูกข่างกับเพื่อน และตกปลาที่ทำงานแม่เพื่อนนำมาเป็นอาหาร ทุนที่ได้กวินมอบให้กับพ่อแม่เพื่อใช้ต่อยอดอาชีพของครอบครัว บางส่วนนำมาใช้จ่ายซื้อข้าวสารและข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็น เขารู้สึกภาคภูมิใจที่สามารถช่วยเหลือแบ่งเบาค่าใช้จ่ายในครอบครัวได้ เงินทุนนี้ช่วยให้ความเป็นอยู่ของครอบครัวดีขึ้น

นายธนบุรณ แก้วมุกดา

อายุ 18 ปี

“แรงบันดาลใจคือการอยากได้วุฒิการศึกษาที่สูงขึ้น”

ทันทีที่ธนบุรณเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขาก็ตัดสินใจทำงานและยังไม่คิดกลับไปเรียนต่อ เนื่องจากคิดว่าตัวเองเรียนไม่เก่ง ชีวิตหลังจากออกจากโรงเรียนทำให้เขาได้เรียนรู้ชีวิตวัยทำงานมากขึ้น ซึ่งแตกต่างจากช่วยเรียนที่รู้สึกว่ายากกว่า ตื่นเช้ามาไปโรงเรียน เย็นกลับบ้าน วันหยุดก็ได้เริ่มเรียนรู้การทำงาน เขานำเงินที่ได้ไปสร้างเล้าไก่และเพาะพันธุ์แม่ไก่พ่อไก่ เพื่อเป็น

อาชีพเสริมให้กับตัวเขาและครอบครัว

นายอานัติ ชันทอง

อายุ 18 ปี

“อนาคตวาดฝันไว้ว่า อยากเปิดร้านซ่อมคอมพิวเตอร์”

อานัติเล่าให้ฟังว่าคุณตาคือบุคคลสำคัญที่ เป็นผู้จุดประกายการใช้ชีวิต และปรับเปลี่ยนตัวเอง โดยมีคำสอนว่าถ้าหากอยากได้อะไรแล้ว ต้องลงมือทำ อะไรสักอย่างให้ได้เงินมาเลี้ยงตัวเอง เขาเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วไม่ได้เรียนต่อ ตอนนั้นก็กลับมาเรียนอีกครั้งโดยสมัครเป็นนักเรียนของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน เพราะชอบการเรียนแบบอิสระและได้ออกค่าย ทำกิจกรรมจิตอาสาต่างๆ ปัจจุบันเขาทำงานเป็นผู้ช่วยในครัวของร้านอาหาร หากมีโอกาสก็อยากเรียนให้สูงขึ้นมีความฝันว่าอยากได้วุฒิการศึกษาที่สามารถนำไปเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ **การเปลี่ยนแปลง** เมื่อก่อนยังไม่คิดอะไรมาก ใช้ชีวิตไปวัน ๆ ปัจจุบันเริ่มมองเห็นอนาคต มีการวางแผนว่า อีกกี่ปีจะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิต

ความภูมิใจคือการนำเงินที่ได้มาลงทุนเลี้ยงปลาตุก โดยมีปลาตุก จำนวน 200 ตัว มีพื้นที่เลี้ยงไก่ เป็ด แพะ บริเวณพื้นที่ของตัวเอง มีความรู้ในการเลี้ยงสัตว์และการค้าขายเกษตรกรรมเป็นอย่างดี เมื่อเริ่มทำงานมุมมองการเข้าสังคมก็เปลี่ยน เข้าใจอะไรมากขึ้น สังคมมีทั้งคนดีคนไม่ดี แต่ทำความเข้าใจและยอมรับ

นายทรงพล ชมพูพันธ์

อายุ 17 ปี

“ผมรู้สึกภูมิใจที่ได้รับการชื่นชมจากเพื่อนร่วมงานว่าเป็นคนขยันทำงาน จึงอยากจะทำงานหาเงินเลี้ยงตัวเอง”

การตัดสินใจออกจากโรงเรียนกลางคันเมื่อตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทำให้เขาได้เรียนรู้ชีวิตจริงผ่านการทำงาน การทำงานขับรถส่งไก่ มูลไก่ในต่างจังหวัดทำให้เรียนรู้ว่า การทำงานเหนื่อยกว่าเรียน ทำให้รู้ว่าเรียนสบายกว่าทำงาน แต่เหมือนกับว่าการได้ขับรถไปส่งของตามต่างจังหวัดก็ทำให้มีความสุข คือการได้ไปในที่

ที่อยากไป ปัจจุบันทรงพลกำลังจบการศึกษาที่ศูนย์การเรียนรู้นอกโรงเรียน และรอรับวุฒิมัธยมศึกษาปีที่ 3 เงินทุนที่ได้เขานำมาใช้ในการกลับมาเรียนต่ออีกครั้งเป็นค่ารถ ค่าหนังสือ ค่าอุปกรณ์การเรียนต่าง ๆ แรงบันดาลใจที่สำคัญคือเป้าหมายของการเรียนเพื่อให้ได้วุฒิมัธยมศึกษาที่สูงขึ้น และวาดฝันว่าอยากสอบทหารเหมือนพี่สาว

นายจิรโชติ โกสุม

อายุ 13 ปี

“อาชีพที่ผมอยากทำในอนาคตคือช่างซ่อมคอมพิวเตอร์”

เงินทุนสนับสนุนที่ได้รับจิรโชตินำมาใช้เพื่อการเรียนรู้เพิ่มเติมในเรื่องคอมพิวเตอร์ แม้ว่าร่างกายของเขาจะบกพร่องพิการแต่เขาสามารถรับผิดชอบตัวเองได้เป็นอย่างดี เขาฝันว่าอยากได้วุฒิมัธยมศึกษาที่สูงเพื่อในอนาคตสามารถใช้วุฒิมัธยมศึกษาเข้าทำงานได้ จิรโชติมีความสามารถด้านคอมพิวเตอร์พื้นฐาน ในอนาคตหากมีโอกาสหรือมีทุนอยากต่อยอดความชอบของตัวเองด้านคอมพิวเตอร์ อยากจะเปิดรับซ่อมคอมพิวเตอร์ที่บ้านเพื่อเป็นรายได้สำหรับตัวเองและช่วยแบ่งเบาครอบครัว

นางอลงกต จอเปอร์

อายุ 19 ปี

“ผมอยากเป็นนักสตรีมเมอร์เกมส์”

เงินทุนสนับสนุนที่ได้รับอลงกตนำมาลงทุนซื้อ
หมูเพื่อเลี้ยงไว้ขาย เพื่อเป็นเงินหมุนเวียนในครอบครัว
แม้ว่าร่างกายของเขาจะบกพร่องพิการ แต่เขาสามารถ
ช่วยเหลือตัวเองได้เป็นอย่างดี และสามารถช่วยเหลือ
แบ่งเบาภาระของครอบครัวได้เช่นการประกอบอาหาร
ได้หลายเมนู ซักผ้า กวาดบ้าน ฝ้าพินมาทำเชื้อเพลิง และ
ชอบสตรีมเมอร์เกมส์ แต่มีปัญหาตรงที่สัญญาณอินเทอร์เน็ต

ไม่ค่อยเสถียรเนื่องจากบ้านของเขาอยู่ในพื้นที่ห่างไกลทุรกันดาร

ทำให้บางวันมีสัญญาณ บางวันไม่มีสัญญาณ ส่งผลกระทบให้เขาไม่สามารถทำสิ่งที่ชอบได้ แต่เขาก็มี
ความพยายามที่จะเรียนรู้เพื่อสักวันหนึ่งฝันที่หวังไว้จะเป็นความจริง

นายธนาบุตร จอเปอร์ (บุตร)

อายุ 23 ปี

“ผมอยากมีงานทำเพื่อเลี้ยงดูตัวเองและ อยากให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น”

บุตร เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และไม่ได้
เรียนต่อเนื่องจากต้องออกไปเรียนนอกพื้นที่ ด้วย
ข้อจำกัดด้านร่างกายทำให้เขาต้องทิ้งความฝันเรื่องการ
เรียนและมุ่งเป้าหมายเพื่อหางานเพื่อเลี้ยงดูตัวเอง พ่อ
แม่ของเขามีอาชีพรับจ้าง ตัวเขาเองไม่สามารถไปรับจ้าง
ได้เพราะความบกพร่องพิการแขนขา เงินทุนสนับสนุนที่ได้บุตร
นำมาซื้อหมู เพื่อเลี้ยงไว้ขายเป็นรายได้สำหรับหมุนเวียนใน
ครอบครัว จริง ๆ เขาฝันว่าอยากจะเป็นจิตรกร เนื่องจากเคยเข้าร่วมแข่งขันวาดภาพ งานศิลปะทัศนกรรม
นักเรียนเลยทำให้รู้สึกชอบและรู้สึกเป็นอิสระที่ได้วาดรูป

นายสิทธิพร พวงมาลา (ไอ้ต)

อายุ 21 ปี

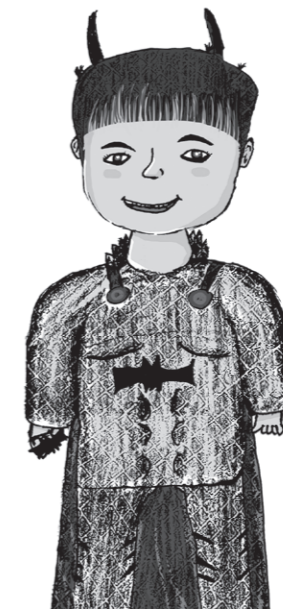
“หากเรียนจบ ผมก็จะไปหางานทำดี ๆ ทำเป็นอาชีพหลัก ส่วนเลี้ยงวัว เลี้ยงไก่ ก็สามารถทำเป็นอาชีพเสริมได้”

ไอ้ต มีบุคลิกภาพร่าเริง เข้ากับคนได้ง่าย และติดเพื่อน ด้วยนิสัยดังกล่าวเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่ส่งผลให้สิทธิพรต้องออกจากระบบการศึกษาตั้งแต่อายุ 15 ปี เนื่องด้วยการติดเพื่อน ติดเกม แต่งตัวไปโรงเรียน แต่ไปไม่ถึงโรงเรียน หนีไปเที่ยวกับเพื่อน และไปบ้านเพื่อนรุ่นพี่ที่ชอบเลี้ยงวัว และเมื่อพ่อแม่ทราบเรื่องว่าไม่ไปโรงเรียน ก็ให้

ลาออกจากโรงเรียน แต่เมื่อเห็นบุคคลแวดล้อมในรุ่นเดียวกันจบการศึกษา จึงนำไปสู่วิธีคิดใหม่ในการศึกษาเพื่อพัฒนาตนเอง เงินทุนสนับสนุนที่ได้รับมาในครั้งนี้ เขานำใช้จ่ายในการกลับเข้าสู่ระบบการศึกษา การกลับมาศึกษาอีกครั้งหนึ่ง ถือเป็นโอกาสที่ดีในการสานฝันให้สิทธิพรสามารถนำเอาความรู้และคุณวุฒิทางการศึกษาไปสมัครงานหรือประกอบอาชีพอิสระตามที่ตนเองต้องการได้ การเลี้ยงวัวลานกลายเป็นอาชีพเสริม เงินสนับสนุนอีกส่วนหนึ่งนำไปลงทุนซื้อพันธุ์วัวเงินที่ได้รับมาจากโครงการไปซื้อลูกวัว (อายุ ประมาณ 3-4 เดือน) มาเลี้ยง เพื่อฝึกให้เป็นวัวลาน แล้วนำไปแข่งขันในงานต่าง ๆ เมื่อวัววิ่งชนะ ก็จะมีราคาตัวที่สูงตามได้ ก่อเกิดรายได้ให้กับสิทธิพรจากการขายวัวได้อีกทางหนึ่ง

การกลับเข้าสู่ระบบการศึกษาและเข้าร่วมโครงการฯ นี้ ทำให้สิทธิพรเปลี่ยนแปลงในตนเองซึ่งมีประการสำคัญ คือ การปรับวิธีคิดใหม่ การปรับเปลี่ยนวิธีคิดหรือกระบวนทัศน์ในการมองโลกของสิทธิพร จากเด็กหนีเรียน ติดเกม ติดเพื่อน มาสู่เด็กที่อยากเรียนให้จบ มีวุฒิการศึกษาไปสมัครงาน อยากมีงานทำเป็นหลักแหล่ง โดยสิทธิพรกล่าวว่า “เมื่อผมโตขึ้น ความคิดเปลี่ยนไปมาก อยากเรียนให้จบ มีงานทำก็เลยชวนเพื่อน ๆ ที่ไม่ได้เรียนให้เข้ามาเรียนด้วยกัน” ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้อย่างชัดเจน

ไอ้ตได้อาศัยอยู่กับปู่และย่าซึ่งเป็นผู้อบรมเลี้ยงดูมาตั้งแต่เด็ก เขาสามารถนำเงินที่ได้จากโครงการฯ ไปลงทุนในอาชีพและสานฝันการเรียนให้จบได้ ถือได้ว่าบรรลุความคาดหวังของปู่และย่าได้ดังที่สิทธิพรกล่าวว่า “ผมอยู่กับปู่และย่า พ่อแม่แยกทางกัน ปู่กับย่าบอกมาให้เลี้ยงตนเองให้ได้ ผมก็รู้สึกภาคภูมิใจมาก อีกอย่างผมเองก็ยังมีรายได้จากการขายวัว ขายไก่ชนตัวที่ตีเก่ง ๆ ด้วย”

นายวัชรพล จูเจริญ

อายุ 23 ปี

“วุฒิการศึกษาเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าเราไม่มีวุฒิ การที่เราจะไปสมัครงานเพื่อต้องการเงินเดือนที่สามารถเลี้ยงดูตนเองและพ่อแม่ได้นั้น ก็ไม่สามารถทำได้”

นายวัชรพล จูเจริญ หนุ่มวัยรุ่นจากตำบลนครชุม อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ได้ออกจากการศึกษาในระบบตั้งแต่อายุ 14 ปี (ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2) จากคบกลุ่มเพื่อนที่ไม่ได้ตั้งใจเรียนหนังสือ หนีเรียนและโดดเรียนเป็นส่วนใหญ่ ชีวิตในช่วงวัยเรียนเสียกับการเที่ยวเตร่

ซึ่งทางบ้านรับรู้และให้ดำเนินการลาออกให้ถูกต้องตามกระบวนการ อีกทั้งยังให้เงินในการใช้จ่ายอย่างต่อเนื่องเช่นเดิม ซึ่งสถานการณ์แบบนี้อยู่มาอย่างต่อเนื่องประมาณ 1 ปี จนเกิดจุดเปลี่ยนในวิธีคิดสำคัญของวัชรพลจนนำมาสู่การเข้าศึกษาอีกครั้งหนึ่ง

แรงบันดาลใจสำคัญของวัชรพลในการกลับเข้าสู่ระบบการศึกษาด้วยการเปลี่ยนแปลงวิธีคิดของเขา คือ เสียโอกาสทางการศึกษา ซึ่งโอกาสนี้สัมพันธ์กับภาวะการมีงานทำของตนเองด้วย การออกจากโรงเรียนไม่ได้เรียนหนังสือไม่ใช่เรื่องสนุกหรือสบายอีกต่อไป หลังจากที่วัชรพลเห็นเพื่อน ๆ ในรุ่นราวคราวเดียวกันสำเร็จการศึกษา และมีงานทำที่สามารถเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้ เลยทำให้วัชรพลตัดสินใจกลับเข้าสู่ระบบการศึกษา และอยากมีวุฒิการศึกษา วัชรพลมองว่า วุฒิการศึกษาเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าเราไม่มีวุฒิ การที่เราจะไปสมัครงานเพื่อต้องการเงินเดือนที่สามารถเลี้ยงดูตนเองและพ่อแม่ได้นั้น

ก็ไม่สามารถทำได้ วุฒิการศึกษาจึงกลายเป็นเป้าหมายสำคัญประการหนึ่งของวัชรพลในการกลับเข้ามาเรียน และมีความตั้งใจจะเรียนให้จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้งนี้เมื่อได้เห็นความสำเร็จในการเรียนของเพื่อน ในวัยรุ่นราวคราวเดียวกัน ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษากันเกือบหมดแล้ว เหลือเพียงตนเองที่ก่อนหน้านี้ไม่ยอมเรียน จึงเห็นความสำเร็จของเพื่อนมาผลักดันให้ตนเองเข้าสู่ระบบการเรียนอีกครั้ง

ต้นทุนดั้งเดิมของวัชรพลเมื่อออกจากโรงเรียน คือ การเลี้ยงวัวซึ่งมีอยู่ประมาณ 7-8 ตัว แต่ก็ไม่เพียงพอต่อการดำเนินชีวิต ต่อเมื่อกลับเข้ามาเรียนและได้เข้าร่วมโครงการฯ โดยได้รับทุนสนับสนุนการพัฒนาอาชีพเป็นเงิน 6,000 บาท วัชรพลจึงนำเงินไปลงทุนเกี่ยวกับเรื่องวัวเพื่อทำตามความฝันในอาชีพ คือการซื้อพันธุ์วัว วัชรพลนำเงินไปซื้อลูกวัว (อายุประมาณ 3-4 เดือน) ซึ่งเป็นความฝันของวัชรพลในการซื้อวัวเพิ่มเป็นของตนเอง โดยวัวที่ซื้อมานั้นจะมีการเลี้ยงเพื่อให้กลายเป็นพ่อพันธุ์วัวให้ได้ และสามารถต่อยอดธุรกิจการเลี้ยงวัวได้ในอนาคตและการสร้างความสุขในชีวิต หลังได้รับโอกาสกลับมาเรียนหนังสือ ได้รับทุนพัฒนาอาชีพ ที่พร้อมจะขยายต่อยอดธุรกิจได้ ทำให้วัชรพลมีความสุขในชีวิตมากขึ้น ควบคู่กับประมาทของบุคคลที่อยู่ข้างเคียงลงไปได้ และที่สำคัญทำให้พ่อกับแม่มีความภูมิใจในตนเองมากขึ้นเช่นกัน

ความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตนเองนั้น มีประเด็นสำคัญ 2 ประเด็นด้วยกัน คือ การมีองค์ความรู้เพิ่ม กล่าวคือ จากคนที่ไม่ได้เรียนหนังสือ ไม่มีความรู้ในการประกอบอาชีพ กลายเป็นคนที่มีความรู้มากขึ้น รู้จักวิธีการใช้เงิน รู้วิธีการสืบค้นหรือศึกษาหาความรู้ในการประกอบอาชีพ ดังที่วัชรพล กล่าวว่า “จากคนไม่ได้เรียนหนังสือ มีความรู้น้อย แต่พอกลับเข้ามาเรียน ทำให้มีความรู้มากขึ้น สร้างประโยชน์ให้กับชีวิตของผมเองได้มากขึ้นด้วย” และที่สำคัญที่สุดคือการบังคับตนเองได้ ถือเป็นความสำเร็จเฉพาะตนที่เขามองว่า เป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ของตนเอง ที่สามารถก้าวข้ามความขี้เกียจ เอาชนะอุปสรรคต่างๆ เลือกคบค้าสมาคมกับเพื่อนที่ดี ได้เข้าสู่สังคมที่ดีมากขึ้นได้

นางสาวสุพรรษา มุญมาลิต
(เชียร์) อายุ 21 ปี

**“อยากเลี้ยงดูแม่ อยากให้แม่มีชีวิตที่สบาย
และมีความสุขและจะพยายามเก็บเงินส่งตัวเอง
เรียนต่อปริญญาตรีให้ได้”**

เชียร์ เรียนจบชั้นปวส.จากเทคนิคราชบุรี
ถึงแม้ว่าเธออยากจะเรียนต่อปริญญาตรีเหมือนกับ
เพื่อน ๆ แต่ด้วยความจำเป็นเนื่องจากแม่ส่งไม่ไหว
เพราะทำงานคนเดียวและพ่อที่ป่วยอยู่ ทำให้เธอตัดสินใจ

ออกมาทำงานเพื่อช่วยแม่หาเงินเลี้ยงดูครอบครัว เธอตั้งใจ

เก็บออมเงินที่ได้จากการทำงานเป็นพนักงานประเมินราคา อยู่ที่

บริษัทรับสร้างบ้าน เพื่อวันหนึ่งอาจจะมีโอกาสได้กลับไปเรียนต่อชั้นปริญญาตรีในสาขาสถาปัตยกรรม
เพื่อต่อยอดความรู้ที่ได้เรียนมา

เงินทุนสนับสนุนด้านอาชีพ เธอแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกใช้ในการลงทุนต่อยอดร้านอาหาร
ตามสั่งของแม่ และอีกส่วนหนึ่งเธอใช้เพื่อต่อยอดความรู้ของตัวเองในงานเขียนแบบโดยนำมาซื้ออุปกรณ์
เขียนแบบบ้าน กระดาษและหมึกปริ้น เนื่องจากปัจจุบันเธอรับเขียนแบบบ้านเป็นรายได้เสริมอีกทางหนึ่ง
ด้วย

แรงบันดาลใจที่สำคัญที่สุดคือต้องการเลี้ยงแม่ให้มีชีวิตที่อยู่สบาย และอยากช่วยเหลือแม่ให้
ได้มาก ทุนที่ได้นี้สำหรับบางคนอาจจะได้เอาไปต่อยอด แต่สำหรับตนเองมองว่าเป็นโอกาสที่ดีมากที่สุดที่
ได้นำเอามาต่อยอดให้กับทั้งตัวเราและแม่

ณัฐกร ๙๔
อายุ 17 ปี

**ผมรู้สึกดีใจและขอบคุณมาก ๆ ที่ให้โอกาส
ผมได้มีอาชีพของตนเอง”**

ณัฐกร เรียนจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 แต่ไม่
โอกาสได้เรียนต่อเนื่องจากครอบครัวมีฐานะยากจน
ปัจจุบันเขาทำงานซีพริบซ์ของเก่า มีรายได้วันละ 250
บาท นอกจากนั้นเขายังปลูกพืชผักสวนครัวเอาไว้ขาย
ได้ใช้ในครัวเรือน ณัฐกรมีความฝันว่าอยากเรียนต่อปวส.
ในสาขาช่างก่อสร้าง เพราะมีพ่อเป็นต้นแบบ

พ่อของเขาประกอบอาชีพช่างรับเหมา เขาคิดว่าถ้าทำได้
เรียนต่อในสาขาช่างก่อสร้างจะช่วยทำให้เขามีความรู้และทักษะเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานช่าง และอนาคตเขา
จะสามารถแบ่งเบาภาระของพ่อได้บ้าง

ทุนสนับสนุนที่ได้รับณัฐกรนำไปเปิดร้านขายของชำเล็กๆ ๓ หน้าบ้าน ซึ่งทุกวันนี้สามารถมีรายได้
หมุนเวียนวันละ 100 บาท หากวันไหนที่ต้องออกไปทำงานแม่จะทำหน้าที่ดูแลร้านแทนเขา เงินทุน
บางส่วนเขานำมาต่อยอดอาชีพเลี้ยงวัวของที่บ้าน โดยนำมาซื้อลูกวัวไว้เลี้ยงขยายพันธุ์ต่อเพื่อเป็น
รายได้เสริมให้กับเขาและครอบครัว

นายอภิชาติ วัฒนเมือง (เอิร์ช)

อายุ 24 ปี

“ถ้าเราชอบสิ่งไหนให้เราทำเลยไม่ต้องกลัวว่าใครจะว่าอะไร ทำในสิ่งที่เราชอบดีที่สุด”

เอิร์ช เรียนจบชั้นระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว แต่ไม่ได้เรียนต่อ เนื่องจากต้องการทำงานเพื่อหาเลี้ยงดูตนเอง แต่ก่อนเขารับสักรายให้กับเพื่อนๆ เพื่อเป็นการทดลองมือ ตอนนั้นยังไม่มีเครื่องมืออุปกรณ์อะไรมากมาย นานๆ ทีถึงจะมีลูกค้า เขาจึงต้องทำงานก่อสร้างเพื่อเป็นรายได้หลัก อาชีพกรรมกรได้ค่าตอบแทน

วันละ 400 บาท ในใจของเอิร์ชคิดว่าวันหนึ่งเขาจะทำให้การ

สักรายของกลายเป็นอาชีพหลักให้ได้

การได้รับทุนสนับสนุน 6,000 บาท ทำให้เขาเกิดความมั่นใจมากยิ่งขึ้น เงินที่ได้นำไปซื้อสีขาตั้ง เตียงและเครื่องสักรายใหม่ ส่วนใหญ่เอิร์ชประชาสัมพันธ์งานของตัวเองผ่านโซเชียลมีเดีย เช่น เฟสบุ๊คและติ๊กต็อก การมีเครื่องมือเครื่องมือที่พร้อมสรรพสร้างความน่าเชื่อถือและความเป็นมืออาชีพเพิ่มขึ้น ทำให้มีกลุ่มลูกค้าหน้าใหม่มากขึ้นกว่าเดิม เขาชอบสักรายสไตล์ญี่ปุ่นและมินิมอล มีรายได้จากการสักรายประมาณ 300-500 บาท ถือว่าเป็นรายได้ที่ดี ในอนาคตเขามุ่งมั่นตั้งใจจะประกอบอาชีพช่างสักรายไปเรื่อยๆ และจะพัฒนาตนเองไปให้เก่งขึ้น ตอนแรกพ่อแม่ไม่เชื่อว่าจะมีรายได้จากอาชีพสักราย แต่ทุกวันนี้พ่อแม่ให้การยอมรับ และเป็นกำลังใจให้ทำงานให้ดีขึ้น โครงการนี้ทำให้คนที่ยากจนไม่มีทุน ได้ทำอาชีพตามความฝันของตนเอง

นางสาวกุลปรียา แผนนาม

อายุ 23 ปี

“เงินทุนที่ได้รับนำมาทำธุรกิจและสร้างรายได้ให้กับครอบครัว และในอนาคตต่อยากทำธุรกิจนี้ให้มั่นคงเป็นรายได้หลักของครอบครัว”

สำหรับกุลปรียาเธอไม่มีแรงบันดาลใจที่จะเข้ามาสู่การศึกษาแต่มีความฝันว่าในอนาคตต่อยากเปิดร้านอาหารขายข้าวแกงมากกว่า ในช่วงแรกก่อนการรับทุน เธอตั้งใจอยากได้ทุนไปซื้อปุ๋ยใส่อ้อย แต่เมื่อได้รับทุนแล้วได้ปรึกษากับครอบครัว จึงตัดสินใจใหม่อีกครั้งและได้นำเงินไปซื้อ

ก้อนเชื้อเห็ดจำนวน 2,000 ก้อน เพื่อมาเพาะเห็ดส่งขาย ซึ่งการเพาะเห็ดเป็นธุรกิจเดิมของครอบครัวที่เคยทำมาแล้ว การเปลี่ยนแปลงที่เกิดกับเธอ คือได้ขยายธุรกิจการเพาะเห็ดทำให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น รวมทั้งได้ นำความรู้เรื่องการทำบัญชีและรับรายจ่ายมาใช้ในการคำนวณต้นทุนและกำไรของการขายเห็ด ในอนาคตมีความคิดอยากจะทำฟาร์มเห็ดและแปรรูปผลิตภัณฑ์จากเห็ด

เด็กชายนนทกร ตรีนครเชต

อายุ 14 ปี

“ผมตั้งใจว่าจะทำทุกอย่างเพื่อให้ความเป็นอยู่ของครอบครัวดีขึ้น”

นนทกร ออกจากโรงเรียนกลางคันเพราะอยากแบ่งเบาภาระของครอบครัวและต้องการช่วยเหลือกิจการของครอบครัวมากกว่าการเรียนหนังสือ ที่บ้านของเขาประกอบอาชีพปลูกปาล์มและเลี้ยงแพะ ตัวเขาเองมีความคิดว่าอยากหารายได้เพิ่มเติมให้กับครอบครัว

เงินทุนที่ได้เขานำไปต่อยอดซื้อลูกแพะมาเพิ่มเติมทำให้มีเงิน

หมุนเวียนในนครครอบครัวและมีความมั่นคงขึ้นและเขารู้สึกภูมิใจที่

สามารถสร้างรายได้ให้กับครอบครัวได้อีกทางหนึ่ง

นางสาวนภัสสร ลิ้มเทียมรัตน์

อายุ 19 ปี

“การเข้าร่วมโครงการทำให้หนูเห็นความสำคัญของวุฒิการศึกษาที่จะนำไปใช้สมัครงานเพื่อการประกอบอาชีพในอนาคต และเพิ่มความมั่นคงให้กับตนเองมากขึ้น”

นภัสสร มีความฝันว่าอยากประกอบอาชีพเป็นช่างเสริมสวย เธอนำเงินทุนที่ได้รับมาไปซื้ออุปกรณ์ในการทำผม เพื่อที่จะฝึกทำผมด้วยตนเอง โดยมีพื้นฐานความรู้เดิมในเรื่องการเสริมสวยอยู่แล้วจาก

สารพัดช่างราชบุรี มีความสามารถในการ สระ ตัด ไดร้ และย้อม

บางครั้งการทำผมยังเป็นการสร้างรายได้เพิ่มเติมที่นำมาใช้ในการดำรงชีวิตและการเรียน ปัจจุบันเธอกำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่กศน.สามเรือน เธอย้ำว่าต้องการวุฒิการศึกษาโดยมีเป้าหมาย คือ วุฒิการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อนำไปใช้ในการสมัครการทำงานโรงงานและบริษัท ซึ่งโชคดีที่มีพ่อกับแม่คอยส่งเสริมและเป็นตัวอย่าง ความภาคภูมิใจของเธอคือหลังจากที่ได้รับทุนทำให้เกิดกำลังใจในการที่จะศึกษาต่อและได้ทำตามความฝัน การได้นำเงินไปซื้ออุปกรณ์เสริมสวยและได้รู้จักตนเองมากขึ้นว่าตนเองชอบการเรียนรู้จากการลงมือทำ และเกิดแนวคิดในอนาคตที่อยากจะ มีร้านเสริมสวย และ มีเป้าหมายที่จะศึกษาต่อในระดับชั้นที่สูงขึ้น

นายบุพกร สิงห์ผวด
อายุ 20 ปี

“เงินทุนที่ได้รับมานั้นได้นำช่วยเหลือในงาน
ธุรกิจของครอบครัว ทำให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่
ที่ดีขึ้น รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าที่ได้ช่วยเหลือ
ครอบครัว”

การได้เข้าร่วมโครงการในครั้งนี้สร้างแรงบันดาลใจ
ให้บุพกรอยากกลับมาเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นให้จบ
อีกครั้ง เขาเลือกเรียนต่อกับกศน.สามเรือน และทำงาน
เป็นพนักงานในโรงงานควบคู่กันไปด้วย จุดเริ่มต้นที่สำคัญคือ
แม่ที่อยากเขากลับมาเรียนต่อเพื่อจะได้วุฒิการศึกษาชั้น

มัธยมศึกษาตอนต้นและตัวเขาเองก็อยากได้วุฒิการศึกษาไปทำงานอื่น โดยมีงานที่สนใจคือการขับรถ
รวมทั้งอยากเลี้ยงวัวร่วมกันไปด้วย หลังจากที่ได้รับทุนมามานำไปเป็นทุนในการทำน้ำพริกกากหมูซึ่งเป็น
สิ่งที่แม่ได้ทำอยู่แล้วและกำไรจากการขายน้ำพริกก็นำมา ใช้จ่ายในครอบครัวและก็นำมาเรียน และใช้ใ
นการการเลี้ยงวัว

สิ่งที่เปลี่ยนแปลง คือ ความเป็นอยู่ดีขึ้นเนื่องจากที่ได้รับทุนมา 6,000 บาท นั้นได้ไปใช้ในการ
ทำธุรกิจน้ำพริกกากหมู ซึ่งช่วยสร้างรายได้ให้กับครอบครัว

นางสาวกิ่งผกา ช่วงทอง (ตาล)
อายุ 15 ปี

“ถ้าเป็นไปได้หนูอยากเรียนสูงๆจนจบ
ปริญญาตรี”

ปัจจุบัน ตาลกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2 เธออาศัยอยู่กับแม่และน้องชาย แม้ว่าครอบครัว
ของเธอจะมีเพียงแม่ แต่ตาลก็รู้สึกอบอุ่นใจที่ได้อยู่
ใกล้ๆแม่ แม่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป การที่เธอได้รับคืนสู่
ระบบการศึกษาอีกครั้งทำให้ตาลรู้สึกมีความสุข
ทุนสนับสนุนที่ได้เธอนำมาใช้ในการคืนสู่ระบบการศึกษาภาค
บังคับอีกครั้ง เธอใช้จ่ายเงินเพื่อซื้อชุดนักเรียนและอุปกรณ์การ
เรียน ค่าอาหาร และค่ารถสำหรับไปโรงเรียน

ตาลมีความสนใจอยากเป็นนักเขียนนิยาย ที่ผ่านมาได้ทดลองเขียนนิยายให้เพื่อน ๆ ลองอ่าน
เป็นนิยายขนาดสั้นที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเพื่อน ๆ และชีวิตในโรงเรียนมัธยม
แห่งหนึ่ง ตาลว่าเมื่อเพื่อนได้อ่านจบแล้ว บอกว่าสนุก จึงทำให้เธอมีแรงบันดาลใจว่าโตขึ้น เธออยากจะ
เป็นนักเขียนนิยาย

นางสาวปัทมาภรณ์ แซ่ตั้ง (แนน)

อายุ 19 ปี

“คุณในครั้งนี้ช่วยเปิดโอกาสให้หนูได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ จะได้ไม่เป็นภาระให้พ่อแม่และมีเวลาดูแลลูกด้วย”

แนน เล่าให้ฟังว่าเขาพลาดตั้งครรรค์เมื่อตอนที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 2 ทำให้ต้องออกจากการเรียนกลางคัน ตอนนั้นทั้งเครียดและกังวลถึงอนาคต แต่เมื่อได้ปรึกษาพ่อและแม่ ทั้งคู่เข้าใจและพร้อมจะช่วยเธอดูแลหลาน แนนจึงพักการเรียนไว้ก่อน การได้เข้าร่วมโครงการทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอและแม่ดีขึ้น แนนอยากหารายได้เพื่อดูแล

ตัวเองระหว่างที่เลี้ยงดูลูก ทุนสนับสนุนจึงถูกใช้เพื่อการเปิดร้านขายข้าวแกงเล็ก ๆ ในชุมชน โดยมีแม่เป็นผู้ช่วยหลักในการทำกับข้าว เป้าหมายตอนนี้คือการขายข้าวเพื่อสร้างรายได้ให้กับตัวเอง ส่วนหนึ่งจะเก็บออมเพื่อเป็นเงินทุนสำหรับการกลับไปเรียนต่อให้จบชั้นปริญญาตรีตามที่ตั้งใจไว้

นายบรรจง ทองหลาง (บ๊ิก)

อายุ 23 ปี

“ขอบคุณมากที่ได้ทุนตรงนี้มาทำให้ได้ต่อยอดของตัวเอง ได้สร้างบ้านให้พ่อกับแม่ได้ช่วยเหลือชุมชน”

บ๊ิก มีอาชีพที่ฝึฝืนชัดเจนว่าเขาต้องการเป็นผู้รับเหมาก่อสร้าง และอยากเรียนต่อให้จบปวส. เพื่อนำความรู้ที่ได้ใช้ในการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ตอนนี้เขาทำงานประจำเป็นภารโรงอยู่ที่โรงเรียนบ้านโป่งกระทิงบน ในวันหยุดเสาร์อาทิตย์ เขารับงานก่อสร้างระวางหมู่บ้าน รับทำบ้าน ทำไฟ ทำเล้าไก่ เพื่อเป็นรายได้เสริมนำมาดูแลครอบครัวเล็กๆของเขา

เงินทุนสนับสนุน 6,000 บาท บ๊ิกนำมาซื้ออุปกรณ์มือสอง ประกอบด้วย ตู้เชื่อม วงเดือน ไฟเบอร์สำหรับตัดเหล็ก และเครื่องมือที่เกี่ยวกับงานก่อสร้าง การมีเครื่องมือช่วยให้เขาสามารถทำงานหาเลี้ยงพ่อแม่ได้ ปัจจุบันเขาสร้างบ้านให้พ่อแม่ และช่วยเหลือคนในชุมชนอย่างเต็มที่จากโอกาสที่ได้รับในครั้งนี้

นายณัฐวุฒิ ฤกษ์งาม

อายุ 15 ปี

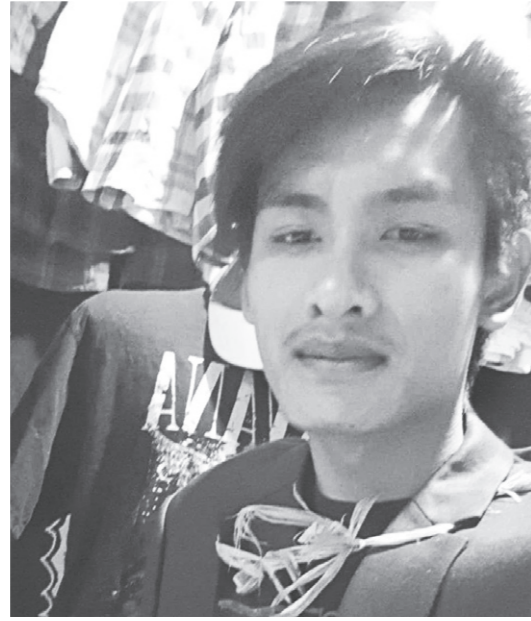
**“ช่วงแรกคิดว่า ถ้าไม่เรียนอาจจะสบาย
ช่วงหลังคิดว่า ถ้าไม่เรียนอาจจะอดตาย”**

นายณัฐวุฒิ ฤกษ์งาม หรือน้องพี เกิดและเติบโตในชุมชนบ้านหนองโก ตำบลหนองพันจันทร์ อำเภอบ้านคา จังหวัดราชบุรี ที่ผ่านมามีช่วงเวลาที่เขาตัดสินใจผิดพลาดเรื่องการศึกษาด้วยวัยเพียง 13 ปี พื่อออกจากโรงเรียนกลางคันเนื่องจากติดเพื่อนหนีเรียน วิชาใดไม่ชอบก็ไม่เข้าเรียน พฤติกรรมดังกล่าวกระทำจนเป็นความเคยชิน และสุดท้ายก็หายไปจากระบบของโรงเรียน

และเมื่อพ่อแม่รู้ก็ให้ดำเนินการลาออกตามกระบวนการของโรงเรียน ในช่วงแรกของการออกจากโรงเรียนถือเป็นช่วงที่ณัฐวุฒิมีความสุขแต่เป็นความสุขเพียงชั่วขณะ เพราะเมื่อเวลาผ่านไป ความสนุกความสบายที่เกิดจากความคิดว่าไม่ต้องเรียนหนังสือ ได้จางหายไป เมื่อต้องการมีงานทำ ด้วยภาวะทางเศรษฐกิจของครอบครัวณัฐวุฒิไม่ค่อยสู้ดีนัก แต่ตนเองไม่มีความรู้ ไม่มีวุฒิการศึกษาที่สูงเพียงพอจะประกอบอาชีพเพื่อให้ได้งานและเงินที่ดีได้ กอปรกับความรู้สึกสงสารพ่อแม่ที่ต้องทำงานเลี้ยงดูตนเอง ทั้งๆ ที่ตนเองควรจะแบ่งเบาภาระจากพ่อแม่ได้ จึงหันกลับมาเข้าสู่ระบบการศึกษา และเมื่อได้ความสำเร็จของเพื่อนที่เคยหนีเรียนด้วยกัน ประเด็นนี้กลายเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ณัฐวุฒิหันกลับมามองการศึกษา ดังที่ณัฐวุฒิกล่าวว่า “เพื่อนที่เคยหนีเรียนด้วยกัน ตอนนี่เรียนจบ ม.3 แล้ว และไปต่อที่วิทยาลัยเทคนิค เค้าคิดกลับมาเรียนได้ก่อนผม ผมคิดเข้าไปหน่อย”

ความฝันประการหนึ่งของณัฐวุฒิคือ ได้ช่วยเหลือที่บ้าน ซึ่งการเข้าร่วมโครงการฯ และได้รับทุนสนับสนุน เป็นเงิน 6,000 บาท กลายเป็นทุนสำคัญที่ช่วยให้ครอบครัวของณัฐวุฒิที่มีอาชีพเลี้ยงไก่ไข่ด้วยนั้นอยู่รอดได้ หลังจากได้รับเงิน ณัฐวุฒินำเงินทั้งหมดซื้ออาหารไก่ กระสอบละประมาณ 500 บาท เพื่อเลี้ยงดูไก่ไข่จำนวน 57 ตัว ณัฐวุฒิกล่าวว่า “หลังจากที่ผมได้รับเงิน ผมเอาไปซื้ออาหารไก่ทั้งหมด ถ้าไม่อย่างนั้น ไก่ของผมตายหมดแน่นอน เพราะขาดอาหาร ที่บ้านก็ไม่มีเงินซื้ออาหารไก่ได้มากพอกับความต้องการอาหารของไก่ เงินนี้จึงช่วยผมได้มาก” นั่นคือการสานฝันต่อยอดธุรกิจ เมื่อมีเงินที่ได้จากการขายไข่ ณัฐวุฒิและครอบครัวได้วางแผนว่าจะนำเงินลงทุนซื้อไก่ไข่เพิ่มเพื่อขยายกิจการให้สามารถมีเงินเข้ามาหมุนเวียนและใช้จ่ายในครอบครัวได้อย่างต่อเนื่อง

ปัจจุบันเขากำลังจะสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (กศน.) ณัฐวุฒิได้เปลี่ยนชีวิตใหม่สร้างวินัยในตนเองมากขึ้น ดูแลสุขภาพตนเองอย่างต่อเนื่อง จนใกล้จะสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และวางแผนจะต่อในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นต่อไป นอกจากนั้นพีได้วางแผนถึงการทำงานหาเงินเพื่อจะเข้าเรียนต่อในโรงเรียนที่อยู่ในระบบ เพื่อเป็นการสานฝันด้านการเรียนและการประกอบอาชีพที่ดีในอนาคต

นายนิธิ เปลียนสี

“ตอนนี้ผมไม่ได้เรียนหนังสือ ผมทำงานขายของผ่านออนไลน์มีรายได้แล้ว และวางแผนจะไปเรียนตัดผมที่เพาะช่างราชบุรี แล้วจะมาเปิดร้านตัดผมที่บ้านแพนที่อำเภอสวนผึ้ง”

ธัน อดีตเด็กหนุ่ม ปวช.2 ช่างยนต์ ณ วิทยาลัยแห่งหนึ่ง ต้องออกจากระบบการศึกษาเนื่องจากความรักที่มีต่อเพื่อน เมื่อเพื่อนโดนรังแกจึงยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือกลายเป็นคดีความทำร้ายร่างกายและเรียกร้อยค่าเสียหายกันเกิดขึ้น และจากเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทครั้งนั้น ส่งผลให้นิธิต้องออกจากระบบการศึกษา และมุ่งหน้าเข้าสู่เมืองหลวงของประเทศเพื่อหางานทำ รวมระยะเวลากว่า 1 ปี หลังจากนั้นเลยตัดสินใจกลับบ้านที่บ้านหนองโกแห่งนี้ เปลี่ยนอาชีพใหม่มาเป็นขายของผ่านออนไลน์ (Facebook) ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า รองเท้าแบรนด์เนมมือสอง และวางแผนในอนาคตจะเป็นช่างตัดผมชาย

นิธิ นำเงินทุนพัฒนาอาชีพไปต่อยอดสร้างอาชีพขายของออนไลน์ของตนเองโดยซื้อไม้แขวนผ้า รองเท้า เสื้อผ้ามือสองเพื่อนำมาขายผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ ช่วยทำให้ธุรกิจมีเงินหมุนเวียนได้ดีขึ้น จากที่เคยมีรายได้เพื่อดูแลตนเอง กลายเป็นรายได้เพื่อครอบครัว นิธิจะต้องเป็นผู้หารายได้หลักให้กับครอบครัวตนเองในอนาคต จึงมุ่งมั่นในการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง เช่น การเรียนตัดผมเพื่อพัฒนาเป็นอาชีพได้ การเรียนรู้เทคนิคการขายด้วยวิธีการที่แตกต่างหลากหลาย ดึงดูดความสนใจของลูกค้าได้

ที่สำคัญ เลือกคบเพื่อน เลิกคบคนที่น่าพาแต่ความเดือดร้อนมาให้ แต่คบเพื่อนที่น่าพาซึ่งความสุขความเจริญให้กับเราได้ เขาความมุ่งมั่นในการสร้างครอบครัวที่ดีและอบอุ่น จึงมีการเปลี่ยนแปลงตนเองจากคนไร้วินัย ให้เป็นคนที่มีความวินัยมากขึ้น มองอนาคตและความสำเร็จในชีวิตมาก่อนความสุขเพียงครั้งคราว

นายรัฐภูมิ ก้อนมณี

อายุ 15 ปี

“ผมชอบเล่นกีฬาฟุตบอล ครูเค้าชวนให้มาอยู่ในทีมเล่นด้วยกัน และเป็นความฝันของผมที่อยากจะเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ อยากไปเรียนโรงเรียนกีฬา จะได้มีเงินมาใช้และเลี้ยงดูพ่อแม่ได้”

นายรัฐภูมิ ก้อนมณี มีความฝันในการกลับเข้าสู่ระบบการศึกษาเพื่อผลักดันตนเองไปยังโรงเรียนกีฬา สู่การตามฝันในเส้นทางนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ แต่ในอดีตนั้น รัฐภูมิได้ออกจากระบบการศึกษาเนื่องจากปัญหาความยากจนของครอบครัว คุณพ่อและคุณแม่มีสถานะทาง

เศรษฐกิจไม่สู้ดีนัก ไม่มีเงินมากพอที่จะส่งเขาเรียนและตามความฝันได้ กอปรกับการขาดระเบียบวินัยในตนเองเรื่องการเรียน จึงทำให้รัฐภูมิต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน แรงบันดาลใจสำคัญของรัฐภูมิในการกลับเข้าสู่ระบบการศึกษาซึ่งเกิดขึ้นจากการพูดคุยของครู กศน.สามเรือน จนเกิดการปรับเปลี่ยนความคิดว่ารู้สึกเสียดายโอกาสทางการศึกษา โดยการเห็นเพื่อนที่เคยหนีเรียน โดดเรียนด้วยกัน แต่กลับกลายเป็นว่าสามารถสำเร็จการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ก่อน ทำให้ตนเองเห็นถึงการเสียโอกาสทางการศึกษาและอนาคตของตนเอง “เมื่อก่อนไม่ค่อยชอบเรียน โดดเรียนไปนั่งเล่นกับเพื่อน ในช่วงแรกก็ตั้งใจที่ไม่ต้องเรียนหนังสือ แต่พอมาคิดได้ว่า เสียดายโอกาสที่ไม่ยอมเรียน เลยกลับเข้ามาเรียน” และเป้าหมายที่อยากเป็นนักกีฬาอาชีพ การศึกษาจะสามารถช่วยให้เป็นนักกีฬาอาชีพได้ โดยเฉพาะกีฬาฟุตบอล ซึ่งรัฐภูมิได้วาดฝันไว้ว่า เมื่อจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนกีฬา เพื่อพัฒนาตนเองให้กลายเป็นนักฟุตบอลอาชีพได้ในอนาคต รัฐภูมิได้รับทุนในการพัฒนาชีวิตและ

การศึกษาโดยมีการจัดสรรเงินทุนออกเป็น 2 ส่วน และนำไปใช้ในการพัฒนาชีวิตทั้งของตนเองและครอบครัว ส่วนแรกจัดสรรเงินจำนวน 5,000 บาท นำไปให้พ่อกับแม่ลงทุนเพิ่มเติมในการขายไก่ย่างเพื่อนำกำไรมาเป็นทุนให้กับรัฐภูมิได้ศึกษาเล่าเรียนตามที่วาดฝันไว้ ส่วนที่สองจัดสรรเงินจำนวน 1,000 บาท ไว้ซื้ออุปกรณ์การเรียนและอุปกรณ์กีฬาเพื่อสานฝันอนาคต โดยได้รับผลตอบแทนที่ดี คือ การนำเงินไปซื้อรองเท้าฟุตบอล เพื่อใช้ในการซ้อมและแข่งขัน จนมีแววมองจากโรงเรียนกีฬาเข้ามาติดต่อเพื่อนำไปฝึกซ้อมและเรียนต่อที่โรงเรียนกีฬา สานฝันสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพได้

ความภาคภูมิใจสูงสุดของเขาคือการได้เข้าศึกษาต่อในโรงเรียนกีฬา ซึ่งถือเป็นโอกาสที่เกิดจากการกลับมาเรียนหนังสือและเข้าสู่การศึกษาในระบบอีกครั้ง โดยกำลังจะสำเร็จการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และกำลังจะเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนกีฬาหลากหลายโรงเรียนที่เข้ามาจองตัวให้เป็นนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียนใหม่ด้วย ซึ่งความสำเร็จจากการตัดสินใจกลับมาเรียน ถือเป็นจุดพลิกผันสำคัญของชีวิตให้มีโอกาสได้ทำตามความฝันที่วาดไว้

นางสาวกิติยา โสภา

อายุ 19 ปี

“ในอนาคตวัวที่เลี้ยงนี้จะเป็นต้นทุนในการขยายกิจการการเลี้ยงวัวและช่วยเหลือครอบครัวของตนเองได้”

ปัจจุบันกิติยาประกอบอาชีพเป็นพนักงานในร้านสะดวกซื้อ(เซเว่นอีเลฟเว่น) และเธอกำลังศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ที่กศน.กาบใหญ่ อำเภอบ้านโป่ง แรงบั่นดาลใจที่สำคัญที่ทำให้กิติยากลับ

มาสู่ระบบการศึกษาอีกครั้งคือความต้องการวุฒิการศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อนำไปใช้ในการสมัคร

ทำงานโรงงานและบริษัท โดยมีผู้ปกครองเป็นผู้ส่งเสริมและเป็นตัวอย่างให้กับเธอ และมีเป้าหมายและความตั้งใจอยากมีธุรกิจส่วนตัว คือการเลี้ยงวัว

หลังจากที่ได้รับทุนไป 6,000 บาทได้นำไปซื้อวัวมาเลี้ยง 1 ตัว โดยนำมาเลี้ยงขุนเพื่อขาย และในอนาคตก็จะนำเงินที่ได้จากการขายวัวนั้น มาต่อยอดในการเลี้ยงวัวตัวไปและขยายการเลี้ยงวัวเพื่อเป็นธุรกิจในอนาคต วัวที่เธอลงทุนซื้อมาเลี้ยงในอนาคตจะสร้างรายได้เพื่อนำมาช่วยเหลือทั้งครอบครัวและตนเอง รวมทั้งการได้ทุนก็เป็นส่วนที่ส่งเสริมอยากให้กลับมาเรียนได้อีกครั้ง

นางสาวอารีญา สวัสดิ์ (๓:วัน)

อายุ 24 ปี

“การเข้าร่วมโครงการและได้รับทุนสนับสนุนครั้งนี้ เป็นโอกาสที่ทำให้หนูได้พูดคุยกับแม่มากขึ้นจากที่ไม่ค่อยได้ติดต่อปฏิสัมพันธ์กับแม่มากนัก”

ตะวันไม่มีความสนใจในการเรียนในระบบเนื่องจากประเมินว่าตนเองไปไม่รอดไม่มีความสามารถในการเรียน เนื่องจากแม่มีอาชีพเปิดร้านนวดแผนโบราณ และทำยาหม่อง น้ำมันนวด มีการจดทะเบียน ส่วนตะวันมีอาชีพรับจ้าง และขายกระรอก เงินทุนสนับสนุน 6,000 บาท เธอนำมาลงทุนซื้อวัวดูดีเพื่อนำมาทำยาหม่อง ซึ่งตนเองมีความรู้อยู่แล้ว และเป็นสูตรของแม่ตอนนี้จัดจำหน่ายได้ 2 ครั้ง ซึ่งมีออร์เดอร์จากงานศพจากแม่ เธอคิดว่าการประกอบอาชีพเพื่อพึ่งพาตัวเองสำคัญมากกว่าการศึกษา ความภาคภูมิใจคือความสามารถในการเลี้ยงดูตนเองได้และการได้รับการยอมรับและเห็นความสำคัญจากคนรอบข้าง

นายชานุกิ อ๋มดอง

“สิ่งสำคัญสำหรับชีวิตคือการได้มีอาชีพ
และพึ่งพาตนเองได้”

ชานุกิ กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอน
ปลาย กศน. บ้านสามเรือนเขาต้องเผชิญกับโรคทาง
จิตเวช ต้องกินยาและเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาล
ราชบุรีอย่างต่อเนื่อง ทุนสนับสนุนที่ได้เขานำมาใช้เพื่อ
การกลับมาศึกษาต่ออีกครั้งเพื่อหวังว่าจะได้มีความรู้ติดตัว
จนสามารถนำมาประกอบอาชีพได้ เป้าหมายสูงสุดของเขาคือ
การรักษาตัวเองให้หายเป็นปกติและสามารถประกอบอาชีพเพื่อ

เลี้ยงดูตนเองและครอบครัวให้ได้

อยากรวย!!

ทำอะไรอยู่
เล่นเกม Rov
ติดตามข่าวการเมือง
ติดตามเกี่ยวกับฮาร์ดแวร์
คอมพิวเตอร์
ฟังเพลงแร็ป ฟังเรื่องผี

สิ่งที่อยากทำ
อยากทำช่องยูทูปเกี่ยวกับเกม
อยากเรียนต่อเกี่ยวกับการตลาด
หรือธุรกิจดิจิทัล
อยากมีรายได้เสริม
อยากเป็นนักแข่งเกมส์ (E-sport)
อยากทำธุรกิจเกี่ยวกับอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

ภาพกิจกรรม

การศึกษาที่ยืดหยุ่น โอกาส พื้นที่ชีวิต ของเด็กและเยาวชนราชบุรี

โครงการพัฒนาการเรียนรู้และพัฒนาคุณภาพชีวิต เพื่อสร้างความเสมอภาคทางการศึกษาเด็กนอกระบบ
จังหวัดราชบุรี “โมเดลพื้นที่ชีวิตเด็กนอกระบบราชบุรี”

บรรณาธิการ

ดร.เนตรดาว ยั่งยุบล

โครงการพัฒนาการเรียนรู้และพัฒนาคุณภาพชีวิตเพื่อสร้างความเสมอภาคทาง
การศึกษาเด็กนอกระบบจังหวัดราชบุรี “โมเดลพื้นที่ชีวิตเด็กนอกระบบราชบุรี”

กองบรรณาธิการ

ดร.วิฑูรย์

คัมหมอม

ทิพย์วรรณ

จุลรัชนีกร

วิไลพร

สำเภาอนนท์

อานันท์

เจริญสุข

ธนพร

บุรีเลิศ

อาทิตย์

ชัยเทพา

ธีรศักดิ์

สุขสันติกมล

กิตติยา

จันทร์เกษ

นิภาภรณ์

แสงสว่าง

รังสี

ลิมปิโชติกุล

ออกแบบรูปเล่ม/หน้าปก

วารภรณ์ วงศ์อรประเสริฐ

สนับสนุนโดย กองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา(กสศ.)

อาคารเอส. พี. (อาคารเอ) ชั้น 13 เลขที่ 388

ถนนพหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท

กรุงเทพมหานคร 10400 โทรศัพท์ : 02- 079 5475 โทรสาร: 02-619-1812

อีเมล: contact@eef.or.th

กองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา

อาคารเอส. พี. (อาคารเอ) ชั้น 13 เลขที่ 388 ถนนพหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร 10400

โทรศัพท์ : 02-079-5475 โทรสาร : 02-619-1812